

Ferdinand Hysi

MISTERI I TREKËNDËSHIT TË BERMUDES... !

DRAMË

FERDINAND HYSI
MISTERI
I TREKËNDËSHIT
TË BERMUDES... !

FERDINAND HYSI

MISTERI I TREKËNDËSHIT TË BERMUDES... !

dramë

Copyright © autori

Kolona: **Drama bashkëkohore shqipe**

Design & Layout: **ORBIS, Prizren**

Ky libër është i formatit eBook.

Botimet Filozofia Urbane

ISBN: 978-9951-641-35-7

Prishtinë, 2013

www.filozofiaurbane.com

www.librariaelektronike.com

PERSONAZHET

1. NENA ulur në një karrocinë invalidësh me rrota, të cilën në fund e braktis
2. SHOQERUESI që i rri gjithmonë pas, fjalëpakë, në fund dhe ai shfaqet si një tjetër
3. DJALI shfaqet si një fantazmë, në fillim nuk flet, në fund po
4. PROFESORI profesor i letërsisë, por me disa ndjesi të veçanta kohët e fundit
5. PRONARI ka një fabrikë këpucësh, dikur pa zë, tani i ka ardhur zëri
6. VAJZA dikur donte të bëhej modele, tani vetëm të shëtis botën dhe kohët e fundit një pasion për t'i rënë pianos
7. STUDENTI nga një vend i Ballkanit, tani me fiksimin të dijë më shumë për Bermudën dhe misteret e saj
8. TJETRI është pikërisht ai që bën dhe shoqëruesin, edhe policin e trenit edhe ndonjë polic tjetër që del në këtë dramë, jo për kursim, por ashtu është
9. P.S. Na falni se personazhet nuk janë vendosur sipas radhës që ka një dramë klasike, por në këtë dramë çdo gjë është e ngatërruar

... në një ambient, që gjithkush mund ta quaj jo real, por që në realitet është realitet është gjithmonë brenda nesh, katër persona të ndryshëm, të panjohur me njeri tjetrin, nga vende të ndryshme të botes, janë të ftuar nga një ftesë anonime... në... në festimin e një ditëlindje të një personi, që për ta është i panjohur, si është e panjohur gjithçka që ata ndeshen në këtë shtëpi, që është po aq misterioze sa e gjithë ajo që ndodh me ta...Cili është misteri i kësaj ftese! Dhe a është mister ajo që nuk mund t'i japim dot një shpjegim! Nuk e di, se a e gjetën përgjigjen e asaj që përgjigjen e asaj që kërkonin, pasi në fakt dhe unë që po tregoj këtë histori nuk jam shumë i sigurtë në të...

SYNOPSIS

...Katër persona, të cilët vinë nga vende të ndryshme të botës dhe që nuk njihen me njëri tjetrin, në një natë me shi, ndodhen në një shtëpi gjysmë të braktisur, të ftuar në mënyrë misterioze nga një ftesë anonime. Nuk kanë emra, por janë një Profesor, një Pronar, një Vajzë dhe një Student. Gjithçka në fillimin e dramës, por dhe në vazhdim, përfshihet nga e papritura dhe e panjohura që këta të katër ndeshin që në hyrjen e tyre fillestare, deri në skenën e fundit të dramës. Përse janë ftuar, çfarë lidhje kanë me të zonzjën e shtëpisë, (është ajo që i ka ftuar), me njeri tjetrin dhe më së fundi me Djalin e kësaj shtëpie, që në fillim na shfaqet në një kornizë të madhe në qendër të dhomës... më vonë si një hije që vjen dhe zhduket dhe vetëm në fund e dëgjojmë dhe të flasë. Dilema e këtyre pyetjeve shoqëron skenat me radhë, duke mbajtur të panjohur lidhjen e tyre me këtë shtëpi dhe me të zonzjën e saj, pavarësisht që ju bëhet e ditur se janë të ftuar pikërisht në ditëlindjen e djalit të kësaj zonje, por që dhe ai çuditërisht nuk ka ardhur akoma, por pritet të vijë.

Hap pas hapi, shoqëruar me ankthin e të panjohurës, me shfaqen e Nënës here pas here, me ndërhyrjet e Shoqëruesit, të ndërthurur këto të gjitha me skena që fshehin në vetvete mister dhe një lidhje mes një bote reale dhe joreale, e rrisin intensitetin e dramës, duke u munduar të mbajnë nën tension personazhet e thirrur në këtë festim dhe të vërtetën se përse janë thirrur pikërisht ata të katër që edhe as nuk njihen

me njeri tjetrin dhe me gjithë zhvillimet e bisedave, nuk gjejnë as edhe një lidhje tjetër mes tyre dhe të zonjës së shtëpisë. Gjithçka zbulohet vetëm në fund. Djali i kësaj nëne, pesë vite më parë, në një natë me shi dhe furtunë ka vdekur në një aksident në një tren diku në Spanjë (Prandaj në shtëpi gjithmonë dëgjohet zhurma e një treni dhe shiut që nuk pushon). Sipas një ligji që është vetëm në Spanjë (i afërt dhe në Francë) mund të merren organet e një të vdekuri, në qoftë se ai, ose dhe ndonjë nga familja e tij, nuk janë shprehur me shkrim para qe janë kundër kësaj, që me term ligjor quhet Miratim i heshtur. Dhe pikërisht në saj të kësaj, katër nga organet e djalit të kësaj nëne u janë trapiantuar, katër personazheve tanë, Studenti- zemrën, Pronari-polmonet, Profesori-veshkat dhe Vajza-palcën e kurrizit. Për ta jeta pas këtyre trapianteve ka ndryshuar rrjedhë duke i rilindur në një jetë të re, me pasione dhe ndjenja që më parë nuk i kanë pasur, por që i ka pasur dikur Djali. Nëna duke mos qenë në dijeni të këtij miratimi të heshtur, e ndodhur në një gjendje jo normale, për katër vite rresht ka pritur të birin në ditën e lindjes duke i përgatitur dhe një tortë, vetëm vitin e pestë ajo shkon të marrë trupin e të birit dhe në kthim dhe ajo pëson një aksident pikërisht në Trekëndëshin e Bermudës, duke u bashkuar më së fundi me të birin. Atje (në botën e përtejme) ajo mëson për mungesën e katër organeve në trupin e të birit dhe është kthyer pikërisht për t'ia kthyer ato birit të saj. (Të gjitha këto nuk zhvillohen në dramë, por vinë si informacion dhe si refleksion e veprimeve që ne shohim në të) Prandaj ajo i ka thirrur ata ditën e ditëlindjes se të birit, që ti kthejnë atë, që sipas saj ja kanë marrë pa të drejtë, ti kthejnë birin e saj, të plotë, ashtu si e nisi në Spanjë. Por ajo ndeshet si me kundërshtimin e tyre, që nuk janë më dakord të shkëmbejnë jetën me vdekjen,

ku secili prej tyre i ka kaluar shumë afër asaj, por dhe me ndërhyrjen e të birit, që sheh humbjen e vet të rilindur në jetë të tjera. Atë që s'ë kish nënshkruar para se të vdiste, pra miratimin e tij për dhurimin e organeve të veta, ai e nënshkruan tani pas vdekjes, duke dhënë mesazhin se nënshkrimi për të dhuruar jetën duhet të jetë një pohim për gjithë njerëzimin dhe se dhurimi i një organi nuk duhet të jetë një mundim, sidomos për prindërit, në veçanti për një nënë, por një ndjenjë e një ringjallje të njeriut që ke dashur më shumë në jetë në një trup tjetër, në një jetë tjetër...

Drama është sjellë si një dramë absurde, ku personazhe jo reale, ndeshen në bisedat e tyre me personazhe reale, por që dhe ata , duke u ndodhur në situata jo reale, më shumë se veprimet e tyre konkrete shprehin atë që është brenda koshiences së njeriut.

Drama e lë të pazgjidhur problemin, se të katër personazhet tanë kanë ardhur realisht në këtë shtëpi të largët, të ftuar nga një ftesë e dyshimtë, apo ata vetë brenda vetes se tyre kanë kërkuar gjithmonë të rendin drejt asaj jete që atyre ju ka dhuruar rilindjen. Ka shumë të dhëna dhe fakte që njerëz që kanë bërë trapiant organesh, mundohen me te gjitha mundësitë e tyre (se ligji nuk e lejon) të gjejnë dhuruesin e tyre, ndërsa shume nëna të viktimave me vështirësi e pranojnë këtë fakt.

Drama është një mesazh për jetën kundrejt vdekjes... duke e trajtuar atë pikërisht në një luftë të madhe që bëhet sot në botë për dhurimin e organeve dhe rritjen e vet ndërgjegjes njerëzore për ta bërë këtë problem të gjithë shoqërisë, për ta futur atë në një rrugë normale dhe ligjore, në kundërshtim me trafikun jashtëligjor të tyre dhe për këtë duhet

të dilet dhe mbi ndjenjat, besimet, paragjykimet edhe kur ato janë nga një nënë për të birin e vet...

Drama ka 7 personazhe, pesë meshkuj dhe dy femra, ndërsa TJE-TRI, në dramë e shohim në tre role, te Shoqëruesit, Policit të trenit e Policit të bashkisë në fund të saj, që në fakt janë i njëjti person (jo real i kësaj drame).

Përbëhet nga një prolog, 8 skena dhe një Epilog. Brenda strukturës së saj saj përfshihen dhe tre Intermexo, ku nëpërmjet pantomimës dhe inskenimit, duke shfrytëzuar konceptet regjisoriale të ndryshme, të jep mundësinë e një ndërtimi edhe si spektakël, përveç temës që ajo merr përsipër të trajtojë.

Lidhja me Trekëndëshin e Bermudës është në linjën e përgjithshme të dramës, ku misteri dhe e papritura shoqërojnë atë deri në fund dhe është përdorur edhe si mjet artistik në përforcim të idesë që drama do të përcjellë, ku para shume mistereve dhe të panjohurave për mijëra viktima të zhdukura paspjegueshmërisht në këtë trekëndësh, fakti i kanarinës së mbijetuar (është fakt real, jo i sajuar) do të sjellë në vëmendjen e kujtudo, që, ashtu si shprehet Djali në fund të dramës: fati i kanarinës, të vetmes të gjetur gjallë, kundrejt mijëra të zhdukurve pa asnjë shpjegim, i jep një përgjigje të madhe misterit të fitores së jetës mbi vdekjen edhe kur ajo vjen nga zëri i një kanarine të mbijetuar...!

PROLOGU

Ndodhemi në paraskenë, e pandriçuar mirë. Zhurma e një treni në afrim, që ecën në mes një nate të errët dhe me shi të rrëmbyeshëm, të shoqëruar me vetëtima të herpashereshme. Dëgjohet një frenim i fortë i trenit, që të jep idenë e një përplasjeje dhe ndaljen e tij. Katër persona , si hije... me disa lëvizje të njerëzve të paorientuar... me nga një çantë apo valixhe në dorë... njeri pas tjetrit... zbresin... apo hipin... në këtë tren... nuk kuptohet qartë... Në skenë shfaqet polici i trenit.

TJETRI - (I veshur si polic treni, me një zë të revoltuar) Zotërinj! Natyrisht dhe ju zonjushë! Ky është stacioni juaj! Ju siguroj që nuk ka tjetër pas tij. Ky është i fundit! (Ata që nuk përgjigjen) Mbase dhe i pari... quheni si të doni! Vendosni! Mua më duhet të iki! (Bie një bilbil) Do hipni apo do rrini! Si të doni! (I bie përsëri bilbilit. Dëgjohet zhurma e trenit. Polici largohet dhe ata të katër... sikur ndjekin trenin në ecjen e vet, por pa u kuptuar hipin apo jo. Shiu shton ritmin e vet. Ata të fiksuar në katër pika të ndryshme të paraskenës, me nga një ndriçim personal)

STUDENTI - Në fakt ne zbritëm apo hipëm nuk është shumë e qartë... por një gjë është e sigurtë! Ai stacion në fund të botës, që ne kujtonim se kishim zbritur ishte i fun-

dit... apo dhe i pari nga ku mund të niseshe... si tha dhe ai polici i trenit...

PRONARI

- Nuk e di a kishte pasagjerë të tjerë... por një gjë dihet! Në atë stacion të vetmuar... zbritëm a hipëm vetëm ne... vetëm ne të katër... asnjë tjetër!

PROFESORI

- Për herë të parë u pamë vetëm kur ishim në stacion. Ndoshta kemi qenë në vagonë të ndryshme, ndoshta nuk kemi qenë në atë tren që ndoshta nuk ishte fare... në atë stacion të vogël, në atë natë të errët! Asnjë tjetër rreth e rrotull, as të tjerë që zbrisnin, as të tjerë që donin të hipnin! As nga ata që prisnin apo përcillnin këtë tren të fundit... që sapo kishte mbërritur dhe sapo pritej të nisej... apo nuk ishte fare atje...

VAJZA

- Gjithçka ishte shumë misterioze dhe e frikshme! Ne... që vinim nga vende të ndryshme të botës! Ai tren i çuditshëm! Stacioni i vdekur që po na priste a po na përcillte dhe vetëtimat e largëta që lajmëronin ardhjen e një shiu të fortë...

Nën një ritëm të caktuar fillojnë lëvizin si në një ecje të ngadalësuar, deri sa afrohen afër njeri tjetrit. Lëvizin si një tren me katër vagonë, derisa ndalen. Tani të katër ndriçohen me një dritë të vetme.

PRONARI

- Ajo që na bashkonte ishte, se pavarësisht nga vinim... një gjë të paktën dihej... po shkonim në të njëjtin vend...

- VAJZA - Në ftesën që kishim marrë ishin të shkruara të gjitha... të gjitha! Data... ora dhe vendi... ai vend... fund i botës!
- STUDENTI - Ose fillimi! Në fakt ajo ftesë ishte misterioze... nga mënyra si kishte ardhur ... nga mënyra si ishte nënshkruar...
- PROFESORI - Vërtet na kanë ftuar... apo ne vetë kemi kohë që kemi kërkuar të vimë pikërisht këtu... në këtë vend! Nuk e di për ju... sepse unë për vete! (Ngre supet... Ata heshtin)

Fillon një shi i fortë. Ata, të detyruar nga shiu nxitojnë të dalin, por si gjithmonë të lidhur si vagonët e një treni. Mes vetëtimash që fillojnë e bëhen më të forta hapet dhe sipari shfaqjes:

Ambienti i një shtëpie misterioze, pse jo dhe e braktisur, ku në fillim shfaqet me shumë objekte të mbuluara me plasmas, a thua se në të ka vite që nuk jeton njeri. Një platformë e sipërme dhe një platformë zbritëse, që e lidh atë me skenën. Në platformën e sipërme, me një perde të madhe, mbulohet korniza e madhe e portretit që shfaqet më vonë. Diku në një cep të kësaj platforme, një tavolinë me një tortë të madhe në mes dhe pranë saj diku është shkruar "Happy Birthady". Diku tjetër tabelë shpalljesh, me sfond një hartë të Trekëndëshit të Bermudës, ku duken letra të ngjitur në të si lajmërimi ngjarjesh të ndryshme (Apo copëra gazetash). Diku në një cep një piano dhe ajo e mbuluar me plasmas.

SKENA 1

Një njeri që nuk dallohet, si shkak i ndriçimit të dobët hyn me një qiri të madh, që bie një farë ndriçimi, por gjithmonë të zbehtë. Ecën i heshtur, vendos qiririn mbi tortë dhe po i heshtur largohet nga ka ardhur. Vazhdon të dëgjohet zhurma e fortë e shiut e shoqëruar me vetëtima. Dëgjohet një trokitje e fortë, e cila përsëritet disa herë. Asnjëri nga brenda s'përgjigjet. Pas pak hapet porta me një gërvishtje të gjatë të një dere që ka kohë që nuk hapet. Shfaqen ata të katër, që të lagur dhe me nxitimin e dikujt që do sa më shpejtë ti shpëtoj furtunës futen brenda. Pas pak ndriçimi rritet, sa për t'i dalluar të porsahyrët. Por përsëri mbetet një ndriçim jo i fortë. Ata të habitur nga ambienti që gjejnë për një moment të heshtur, në drejtime të ndryshme, vështrojnë këtë shtëpi misterioze...

- PROFESORI - E shihni! Doli ajo që ju thashë jashtë...
- PRONARI - Çfarë pikërisht! Nuk the vetëm një gjë...
- PROFESORI - Që kjo shtëpi se si dukej nga jashtë!
- VAJZA - Mua më duket më keq këtu brenda! Unë kam frikë!
Më mirë të mos ishim futur...
- PROFESORI - Unë e hodha një ide atje jashtë... po ju nuk më dëgjuat!
- PRONARI - Që kur u takuam atje në stacion ti vetëm ide të tilla ke hedhur! A nuk je më shumë pesimist se ç'duhet?

- PROFESORI - E pranoj! Jam pesimist... por dhe real njëkohësisht! Diku kam lexuar se një pesimist është vetëm një optimist i informuar mirë...
- STUDENTI - Çfarë di ti më shumë... që ne nuk e dimë! Flas për këtë shtëpi, këto mobilje të mbuluar me plasmas...
- PROFESORI - Ju përgjigja atij që më quajti pesimist pa më njohur fare! Në fakt, unë pata një parandjenjë... atje jashtë! Nuk them që nuk e kam dhe këtu brenda...
- VAJZA - Thjesht parandjenjë! Jo se ti di ndonjë gjë që ne nuk e dimë?
- PROFESORI - Parandjenjë, vajzë, parandjenjë! A nuk e patët dhe ju të gjithë kur e ndjemë veten të vetmuar në atë stacion! Por... dhe sa erdhëm deri këtu nuk pamë frymë njeriu në rrugë...
- PTONARI I
STUDENTI - Kohë e keqe... pastaj dhe vonë është...
- Dhe këtu që nuk na e hapi njeri derën, por u desh të futemi... kështu...
- VAJZA - Dhe të gjitha këto mobile të mbuluara me plasmas, a thua se ka vite që këtu nuk jeton njeri!
- PRONARI - Pra ju te tre qenkeni ata optimistët e mirë informuar! Vetëm unë nuk shikoj gjë? Jo miqtë e mi. Edhe unë e shoh që shumë gjëra nuk shkojnë. Por çfarë duhet të bëjmë?! Të hipnim... pa zbritur nga ai tren! A nuk na e tha ai polici i trenit! Ne as bashkë nuk u nisëm për këtu! Para portës së kësaj shtëpie u gjendëm përsëri bashkë...

- STUDENTI - Ai ka të drejtë. Unë për vete do të vija, ashtu si erdha deri këtu, kur shumëkush më këshilloi të mos vija...
- VAJZA - Hej zotërinj! I lejoni të vetmes zonjushë të kësaj bande nate të thotë një gjë të zgjuar në këtë moment! (Pauze) A nuk mendoni se dikush duhet të na priste këtu! (Të katër shikojnë rreth e rrotull) Juve ju them! (Ngre zërin) A ka njeri në këtë shtëpi! (heshtje)
- PROFESORI - Shsh! Pse duhet ta ngremë zërin kështu!
- PRONARI - E pse jo?! Vajza ka të drejtë.
- STUDENTI - Natyrisht që ka të drejtë. (Bërtet) Ou! Heej! Unë po shoh njëherë këtej. (Bën të lëvizë)
- PROFESORI - Ju lutem! Pse kështu! Të presim! Ju thoni që dikush duhet të na pres. Edhe unë jam me ju. Por ne a nuk kemi ardhur vetë këtu, pa na detyruar njeri! Hë! Flisni!
- PRONARI - Ajo është tjetër gjë! Ne kemi një ftesë në dorë. Dhe ajo na fton pikërisht sot... në këtë vend... në këtë orë...
- VAJZA - Kjo ftesë na është bërë vetëm ne të katërve?! Si thoni ju?
- STUDENTI - Që kemi ardhur vetëm ne... nuk do të thotë që nuk ju është bërë dhe shumë të tjerëve!
- PROFESORI - Ashtu e mendoj dhe unë. Por vetëm ne kemi ardhur! (Pauzë. Të gjithë e shikojnë pa kuptuar gjë)...
- VAJZA - Mbase ata... të tjerët... nuk kishin arsye të vinin... kurse ne po...

- STUDENTI - Çfarë arsye kishim ne, që nuk e kishin ata! Ne nuk e dimë dhe kush na ka ftuar dhe përse!
- PRONARI - Diçka thuhet në ftesë, flasë për timen të paktën... duhet... pa tjetër... një takim i rëndësishëm... Blla... blla... dhe ne... unë domethënë... erdha...
- VAJZA - Bllabllabatë e tua i kisha dhe unë në ftesë... dhe, sigurisht erdha
- PROFESORI - Unë nuk isha i sigurtë... por erdha.
- STUDENTI - Një udhëtim të tillë unë kisha kohë që e mendoja! Misteri që kam dashur të zbuloj më shtynte në këto anë... Ftesa më nxiti vetëm instinktin të vija...
- PROFESORI - Djali e tha tamam. Instinkti! Ai na ka prurë këtu! Ai na bëri të hynim, pavarësisht për frikën na e dha që jashtë për atë që do gjenim dhe këtu brenda! Niçka ka thënë, miqtë e mi: Instinkti është më i mençur se sa arsyeja! Ne erdhëm tani! Le te themi se kemi bërë një gjë të mençur që erdhëm dhe hymë... dhe të vazhdojmë të tregohemi akoma të mençur duke pritur... pa bërë titur... Hë, si thoni?
- STUDENTI - Vë bast, babush. Ju jeni një profesor! Dale prit ta gjej... i filozofisë! E nuhas... i njoh mirë këto specie!
- PROFESORI - Aty afër... i letërsisë... por më pëlqen dhe filozofia. Ndërsa ju djalosh, student... besoj?
- STUDENTI - Po... por jo i kategorisë suaj! Më pëlqejnë shkencat ekzakte. (Pronarit) Ju?
- PRONARI - Kam një fabrikë këpucësh...një farë pronari... (Shikojnë nga vajza)

- VAJZA - Unë! (ngre supet) As ashtu... as kështu dhe si ky jo. Thjesht një që mezi prisja të dilja njëherë në botë! Ky ishte rasti. Bu! Prisni! Dikush po vjen! (Tërhiqen mënjanë. Hyn Shoqëruesi, me dy shandanë në dorë, i heshtur, pa parë nga ata, ecën me një hap të ngadalshëm, i vendos shandanët në dy pika të dhomës, e cila pas kësaj fillon e ndriçohet më shumë. Pa folur, sikur nuk ekziston njeri bën të dalë, kalon pranë Vajzës) Mirëmbërëma Zotëri! (Ai ndalon vetëm një çast, por nuk reagon fare dhe del pa folur) E patë! Ai nuk foli!
- PRONARI - Mbase nuk e di gjuhën me të cilën ne po flasim!
- STUDENTI - Mund të jetë dhe shurdh memec. Si janë zakonisht nëpër filma apo teatër maxhordomët!
- PROFESORI - Nuk jemi në film apo teatër këtu djalosh! Megjithatë a nuk ju ngjau me atë policin që na zbriti atje tek ai stacion!
- PRONARI - Prapë ti! Ty të gjitha të duken misterioze këtu! Na e the njëherë...
- VAJZA - Nuk është fjala se ngjante me atë policin atje tek stacioni... por ishte tamam ai! Ai... i veshur ndryshe!
- STUDENTI - Dhe mua mu duk tamam ai!
- PRONARI - Ju lutem! Edhe ju! Nëqoftëse e gjitha kjo ju duket jashtë logjikës... ja ku e keni portën! Ne nuk kemi ardhur bashkë! Edhe mund të shkoni! Unë do i shkoj deri në fund... atij instinktit që thatë ju profesor!

- (Shpërndahen në drejtime të kundërta duke parë me vëmendje çdo gjë përreth)
- VAJZA - Hej! Këtu qenka një piano! (futet poshtë plasmasit, del që andej gjithë pluhur) Ndoshta ka vite që nuk përdoret... por nuk duket keq...
- PROFESORI - Je muzikante kështu?
- VAJZA - Unë! Jo! Nuk dalloj dot notat e muzikës me ato që merrja në shkollë. Por kohët e fundit... më ka hyrë një pasion, në veçanti për pianon! E dini! I bije disa melodive... dhe pa njohur asnjë notë! Interesante, ë!
- PRONARI - Nuk besoj t'ju shkoj mendja t'i bini pikërisht tani?!
- VAJZA - Pse! Çfarë të keqe ka! Mbase i zgjon të zotët e shtëpisë! (Ngre plasmasin)
- PRONARI - (Me ton kërcënues, por me zë jo të lartë) Vajzë! Të lutem! Lëre atë plasmas rehat dhe hiq mënjanë! Të paktën për tani!
- VAJZA - Uu! Si bërtet ky! Fabrikë këpucësh the që kishe ti! Shumë punëtorë!
- PRONARI - Rreth 300 veta... Pse!
- VAJZA - Dhe kështu ju bërtet dhe atyre të treqind të shkretëve!
- PRONARI - Ç'të duhet ty! (Si me vete por dhe asaj) Dikur, kur unë doja, nuk u bërtisja dot! Tani që i kam mundësitë... nuk jam unë më ai i pari!
- PROFESORI - Të gjithë nuk jemi më ata të parët! E dini! Të gjithë shkruajnë poezi në fëmijëri dhe pastaj i lënë... Mua më ka filluar tani një dëshirë të shkruaj!

- STUDENTI - (Që tërheq vëmendjen e të gjithëve) Shikoni këtu! Trekëndëshi i Bermudave dhe misteri i tij! Këto shkrime... data... fotografi! Kjo është me të vërtetë e çuditshme!
- PRONARI - Çfarë ka të çuditshme aty! I zoti i kësaj shtëpie si duket qenka i pasionuar
- PROFESORI - Edhe unë kam dëgjuar dhe lexuar për të... ka shumë gjëra interesante...
- VAJZA - Kurse unë dëgjova kur po vija për këtu... Një që kisha pranë në avion më tregoi diçka për këtë Bermudën. Dhe kur thoni ju! Pikërisht kur po kalonim mbi të! Po nuk ndodhi gjë...
- STUDENTI - Nuk është aty fjala. Por mua... dikur... më lindi... pasioni për të zbuluar çfarë fshihet pas asaj që quhet misteri i trekëndëshit të Bermudave! Mbledh artikujt e shkruar për këtë... fotografitë... (para hartës) Një hartë si kjo e kam dhe unë në shtëpi! E dini! Se këtu ku jemi, jemi në njërin nga skajet e atij të ashtuquajturit trekëndësh të Bermudave!
- PRONARI - Djalosh! Nuk mund ta zbulojë atje ku ishe atë që kërkoje po erdhe këtu të zbulojë bashkë me ne... ato që nuk i jep dot një shpjegim!
- VAJZA - Nëqoftëse ai e gjeti Bermudën e tij... ne të tjerët s'ë dimë akoma! Nuk e di... Mua po më shtohet më shumë frika!
- PROFESORI - Ke të drejtë! Këtu çdo gjë është e pazakontë...

- PRONARI - Këtë na e the që në hyrje, zoti optimist i mirë informuar! Çfarë të reje gjete tjetër!
- PROFESORI - Këtu ka një tortë... të madhe... tortë ditëlindjeje! (lexon) Happy Birthday... (Të gjithë nga ai)
- PRONARI - Dhe çfarë ka ajo tortë që për ty është e pazakontë!
- PROFESORI - Se dhe kjo... si gjithë kjo shtëpi... është... një tortë e braktisur! (Muzikë. Pauzë)
- VAJZA - Çdo me thënë kjo?!
- STUDENTI - Mbase është kjo tortë... që na ka mbledhur këtu! A ka më mirë se një ftesë për ditëlindje!
- PRONARI - Në ftesën time nuk thuhet gjë për ndonjë ditëlindje! Të vini patjetër etj etj...
- VAJZA - (Që ka nxjerrë dhe ajo ftesën) As tek imja... Një gjë shumë e rëndësishme për jetën tuaj thuhet... dhe natyrisht dhe ato të tjerat...
- PROFESORI - Besoj se shkruhet e njëjta gjë në ftesat tona... (Afrohen me ftesat në dorë) E di mirë që dhe ju vetë kërkonti të vini... (Të tjerët aprovojnë në heshtje) Pra a nuk mendoni dhe ju se mund të jetë edhe kjo tortë që na ka ftuar këtu?
- VAJZA - Pra... si ftesë ditëlindje do të thotë që ka dhe të ftuar të tjerë përveç nesh? (Pauze)
- STUDENTI - Nuk e di pse, por mendoj... se nuk ka të tjerë veç nesh! Pra vetëm ne jemi të ftuar. (Afrohet tek harta në mur) Në këto copëza letrash misteresh... a thua dikush do të kërkoj të di dhe misterin e kësaj ftese!

(Pauzë. Muzikë. Vajza tek piano, dy të tjerët në skaje të ndryshme)

SKENA 2

Në heshtje ka hyrë Shoqëruesi, i cili me një ritëm të ngadalshëm fillon e heq plasmaset nga mobilet. Nga të gjitha ka pluhur, nga i cili ai duket sikur nuk shqetësohet fare. Në fund ndez dhe qiririn mbi tortë. Ata të katër ndjekin veprimet e tij. Shqetësohen dhe nga pluhuri që krijohet duke u kollitur njeri pas tjetrit...

- VAJZA - Zotëri! A mund të ngrini më pak pluhur! (Ai nuk reagon) Këtu u bë ambient shumë i rëndë! (Të tjerëve) Kini më dyshim që është pikërisht ai... polici tek treni!
- PRONARI - Zotëri! A mund t'i lajmëroni të zotët e shtëpisë për ardhjen tonë! Apo i lajmëruat?
- PROFESORI - Apo priten dhe të tjerë dhe duhet të presim? (Ai nuk reagon)
- STUDENTI - Mos u lodhni kot, Zotëri! Mos jeni dhe ju nga ata të shumtë viktimat e Trekëndëshit të Bermudave, që janë zhdukur pa lënë gjurmë dhe nuk janë gjetur akoma? (Ai nuk reagon. Të tjerëve) Bu! Ai nuk përgjigjet! Si të gjithë maxhordomët seriozë! (Shoqëruesi vjen vërdallë, pastaj drejtohet drejt hyrjes, atje qëndron dhe kthehet e nga ata)

- SHOQERUESI - Dhe ai u mundua gjithë kohën të zgjidhte ndonjë nga misteret që kanë ndodhur në trekëndëshin e Bermudave... por nuk gjeti ndonjë përgjigje!
Dhe padyshim andej keni kaluar kur keni ardhur për këtu... dhe nuk ju ndodhi gjë! (Qesh) Sa e çuditshme është jeta! Nga ajo që ke frikë nuk ndodh gjë! (Bën të ikë, por kujtohet dhe kthehet) Sa thatë më parë kishit të drejtë zotërinj... dhe ju zonjushë! Jeni të ftuar në një festim ditëlindjeje!
Dhe nuk pritet njeri tjetër! Jeni vetëm ju! (thekson)
Ju të katër!
(Del. Ata mbeten të shtangur)
- PROFESORI - (Pas një pauze) Nuk e di a e vutë re! Ai polici jot i trenit dhe maxhordomi i atij... jo vetëm që nuk ishte shurdh dhe memec por kishte dëgjuar dhe ato që ne thamë kur ai nuk ishte këtu! Ju mbush mendja tani që këtu nuk bëhet fjalë thjesht për pesimizëm!
- PRONARI - As për atë optimistin tënd të informuar mirë! Dhe për këtë më duket se duhet të na jap ai një shpjegim...
- STUDENTI - Unë! E përse unë! A nuk jemi në të njëjtën situatë!
- PRONARI - Jo tamam! Se ti gjete diçka që të lidh me këtë shtëpi... Atë! (tregon nga harta) dhe ai që sapo iku... e dëgjuat! Foli pikërisht për atë...
- STUDENTI - Dhe çdo të thotë kjo! Në këtë shtëpi jemi të ftuar të katër, jo vetëm unë! Ai tha diçka për mua... por nuk do të thotë që ardhjen tjetër këtu të thotë dhe për ju ndonjë gjë!

- VAJZA - E dëgjuat mirë çfarë tha! Nga ajo që ruhesh nuk ndodh gjë. Ku e kishte ai fjalën?!
- PROFESORI - Kam një parandjenjë...
- PRONARI - (I revoltuar) Të lutem profesor! I lëmë parandjenjat për një kohë tjetër dhe të flasim më qartë... më hapur... më konkretisht! (Pauzë) Ju pyes! Di ndonjë nga ju për këtë ditëlindje! (Ata nga njeri tjetrin. Heshtje) Asnjeri?!
- PROFESORI - Ju vete dini gjë!
- PRONARI - Natyrisht që jo! Ndryshe nuk ju isha drejtuar me atë pyetje...
- PROFESORI - Natyrisht si ti jo... dhe ne jo! Ta marrë dreqi ta marrë! Ne jemi në të njëjtën barkë e pse duhet ti bëjmë njeri tjetrit pyetje të tilla!
- STUDENTI - E pse jo! Ai pak më parë e pati të drejtën të më pyeste direkt dhe unë kam të drejtën time t'ju pyes. Çfarë lidhje keni me atë tortë... që na pret atje? Përgjigjuni! Dhe ju profesor! Dhe ti tjetri! Dhe ajo! (Ajo gjatë kësaj kohe ka vajtur tek pianoja dhe ngrë kapakun e saj)
- PRONARI - Ti mos e ngri zërin ashtu! (I drejtohet atij me gisht)
- STUDENTI - Ti mos e ngri zërin kështu!
- PROFESORI - Ju nuk keni të drejtë ta ngrini zërin! Nuk keni të drejtë!
- PRONARI - Ti me shumë se ne s'duhet ta ngresh zërin!
- PROFESORI - Unë! Apo ti! Dhe ai!

- STUDENTI - Pse! Pse je një profesor, e mund ta ngresh zërin!
Apo ti tjetri! A mos kujton se je në atë fabrikën tënde!
- TE DY - (Nga ai të nevrkosur) Shiko! Të lutem!
- STUDENTI - Ju lutem unë ju! (Të tre kokë më kokë, në një për-
plasje të fortë)
- VAJZA - (I bie një notë të fortë në piano) Seksi i fortë ju!
Gjithmonë çdo gjë me forcë! Kjo punuaka, edhe pse
qartë që ka vite që nuk është prekur! Dëgjoni! (I bije,
këndon nën zë) Happy Birthday tou you! Happy
Birthday tou you!
- STUDENTI - (Që bën pjesën e dytë të kësaj kënge, me zë më të
ngritur) Happy Birthday tou you! Happy Birthady...
për një që nuk e njohim!
- TE DY - (Bëhen të dy afër pianos) Happy Birthday for you!
- PRONARI - (shkon tek ata, me forcë mbyll kapakun e pianos)
Jeni çmendur ju të dy!
- PROFESORI - Ka të drejtë ai! (Largon vajzën nga pianoja)
- VAJZA - Pse! A nuk jemi në një ditëlindje!
- STUDENTI - (Që hap përsëri kapakun e pianos) Ajo ka të dre-
jtë! (Fillon të dëgjohet përsëri melodia e mëparshme,
duket sikur i bije ai)
- PROFESORI - Edhe ju i bini pianos?!
- STUDENTI - (I tmerruar sheh që pianoja bie vetë) Unë! Jo! Nuk
po i bije unë! Më besoni! Jo unë! Unë kurrë në jetën
time nuk i kam rënë një vegle muzikore! Jo unë! Jo!
Ajo... vetë... (largohet nga pianoja dhe ajo vazhdon

të bjerë. Të katër të trembur largohen nga ajo dhe e shohin me frikë)

Nga pedana nëpërmjet tingujve të këngës, në mes një drite misterioze shfaqet NENA e ulur mbi një karrocë me rrota i shtyrë nga Shoqëruesi; Ajo nën zë këndon këngën e Urimit, por fjalët nuk i dallohen, vetëm si një mërmëritje e saj

NENA

- (Sikur këndon, melodinë "shume urime për ty")

Mmm... mmm... mmm.

(Bën një xhiro gati në gjithë shtëpinë, duke injoruar praninë e tyre. Ndalet tek torta, aty e ngre më shumë zërin... pastaj afrohet tek pianoja, mbyll kapakun. Muzika dhe ajo vetë pushojnë së kënduari. Ja bën me shenjë shoqëruesit ta shoqëroj për të dalë. Ata të shtangur vetëm e vështrojnë.

Ajo në dalje kthehet nga ata) Mirëmbërëma! Ju bëra të prisni, më vjen keq, por duhet të presim dhe pak! Më falni... që ju solla kaq larg! Megjithatë ju vetë keni dashur të vini këtu! Po, po! Keni dashur! E di që në këtë moment nuk u jepni shpjegim këtyre që po ju them... por më vonë do të bindeni dhe ju. Unë ju kam ftuar... Ju donit të vinit! Isha e sigurtë për këtë! (Pauzë) Unë e di nga vini! Kush jeni! Çfarë jeni! Ju vini nga vende të ndryshme. Këtu u njohët për herë të parë. Dhe mua nuk më njihni! (Qesh) Por do të njihemi! Natyrisht, do njihni dhe njeri tjetrin. Se në fakt... Ju kujtoni se nuk jeni asgjë për njeri tjetrin!

Gaboheni! (qesh më fortë) Ndoshta nuk e dini! Do ta mësoni! Kujtoni se dhe me mua nuk ju lidh gjë?! (qesh me histerizëm) Përsëri gaboheni! Ne na lidh diçka shumë e fortë, miqtë e mi... shumë e fortë! Përndryshe nuk do t'ju kisha thirrur! Por çdo gjë në kohën e vet! Në fakt unë jam duke pritur. Dhe kësaj radhe unë e di që do të vijë! (Shoqëruesit) Jepi ndonjë gjë të pinë, janë të lodhur nga rruga! Do të presim dhe pak. (Bën të dalë, ndalon përsëri) Ju kam ftuar të festojmë së bashku ditëlindjen e djalit tim! Ajo tortë është për të! (Muzikë. Del e shoqëruar . Ata mbeten të shtangur dhe një moment pa folur)

VAJZA

- Atëherë !?

STUDENTI

- Çfarë atëherë...

VAJZA

- Kuptuat gjë!

PRONARI

- Sinqerisht nuk parandiej gjë të mirë...

PROFESORI

- Të filluan dhe ty parandjenjat! Shenjë e mirë! Do të merremi vesh! E dëgjuat atë çfarë tha! Ne nuk jemi kaq të panjohur për njeri tjetrin?! Hë si thoni ! (Shikojnë njeri tjetrin)

VAJZA

- E pse duhet ta marrim kaq seriozisht ato që tha ajo !

PRONARI

- Sepse ne çdo gjë e kemi marrë seriozisht në këtë ardhjen tonën, që atje tek treni... tek dilema para se të futeshim... tek gjithçka... që kur jemi këtu brenda...

STUDENTI

- Pra! Asgjë të rastësishme nuk ka në të gjithë këtë që po ndodh këtu! Ndoshta as ajo hartë atje me ato

copëza letrash! Më duket se e gjitha kjo që po ndodh këtu është një mister tjetër i asaj harte atje!

VAJZA

- Kështu si flisni ju të fusni më shumë frikën! Le të presim çfarë do të na thotë ajo! Unë për vete nuk kam ardhur këtu në kërkim të mistereve të tjera, më njaftojnë misteret e jetës sime! Jam boll... e ngopur... sa të kërkoj të tjera... qofshin dhe këto te famshme... si ajo Bermuda!

PRONARI

- Ajo na përsëriti atë që na tha dhe ai, shoqëruesi i saj... foli për ditëlindjen e të birit!

STUDENTI

- Dëgjuat! Jo vetëm që kemi lidhje me këtë ditëlindje... por edhe me njeri tjetrin kemi gjëra të përbashkëta! Kjo është e vetmja gjë që tani për tani kemi në dorë të themi diçka! A njihemi ne me njëri tjetrin? (Pauzë) Jo, unë për vete jo! Kështu do thoni dhe ju! Po ajo e tha qartë! Ne na lidh diçka me njeri tjetrin dhe me këtë tortë ditëlindje? Çfarë! Hë! Flisni! Çfarë!

VAJZA

- Unë e kam një ide timen. (Të gjithë nga ajo) Elementare miku im... Witson! (pauzë) Unë s'e kam njohur kurrë babanë tim! Nuk e di a e ka njohur dhe nëna ime, kjo është temë tjetër. Pra... ai im atë... dikur... diku... me këtë zonjën që sapo pamë... kuptohet! I bije që unë të kem atë vëlla, ty kushëri të parë! Kurse ti... mund të jesh dhe një daja im! Dhe unë që s'kam pasur njeri në familje... jetimja... tani bëhem me këtë familje të madhe! Eureka! Të bësh gjithë këtë

rrugë dhe të ndodhesh me familjen tënde... që s'ë ke pasur kurrë!

(Qesh në mënyrë hysterike, e cila përfundon gati në qarje)

STUDENTI - Unë pyeta seriozisht. Ne duhet të njihemi më mirë me njeri tjetrin!

PRONARI - Kjo është e drejtë. Por kush na detyron ne të besojmë se ato që thuhet janë të vërteta! Dhe a ka fytyrë e vërteta sot në këtë shtëpi! Me atë zonjë... që na uroi mikpritjen në atë mënyrë!

PROFESORI - Unë them se po. S' besoj se ndonjëri nga ne ka ardhur deri këtu për të treguar një gënjeshtër sot! Me sa duket ajo na njeh mirë. Ne nuk e njohim mirë njeri tjetrin!

VAJZA - (Shkon tek pianoja, i bie dy tre notave. Atyre) Nuk ju gënjeva kur ju thash se nuk e kam njohur tim atë! As edhe kur ime më mund të mos ta ketë njohur! Ajo ishte një prostitutë dhe unë bija e saj! (Bie një note më të forte dhe largohet nga pianoja) Në fillim unë u rita në atë ambient. Më vonë doja të bëhesha modele! Doja! Doja! Doja! Shumë gjëra doja! Deri sa një ditë e pash veten në një dhomë spitali... me shumë pak shpresa për të jetuar! Bëra gati një vit atje... vetëm! As ime me nuk erdhi të më shikonte... se ishte e zënë me punët e saja! Kur një ditë... ndodhi ajo që unë e quaj mrekullinë e vetme në këtë botë! E dini mirë zotërinj! Në botë njihen 7 mrekullitë antike dhe po 7

të tjera të reja... që njihen sot. Doni t'ju a them se i di përmendsh të gjitha... me data, me emra! I mësoja në ato ditë pa shpresë, ku e vetmja dritë ishte tek ato mrekulli të botës... por që më vonë për mua mbeti vetëm njëra! Mbeti ajo ditë... kur unë e ndjeva veten përsëri në jetë... në një udhëtim të ri... që për pak e kisha harruar!

PRONARI

- Çfarë ndodhi konkretisht? A ka lidhje kjo me atë tortë!

VAJZA

- Nuk e di. Thamë të dimë më shumë për njeri tjetrin? Kjo është e gjitha! Tani e vetmja dëshirë është të bëhem aktore! Të luaj në ndonjë film! Natyrisht kam filluar ti bije dhe pianos! Kjo me sa kuptoj unë ka lidhje me atë mrekullinë që ju thash pak më parë. Por, për t'ju kthyer asaj që juve ndoshta ju intereson. Unë miqtë e mi jam pa familje! Dhe ndoshta kjo këtu, ajo zonja, por dhe ju... ku i dihet... mund të jeni familja ime! Nuk u talla pak më parë kur ja u thash këtë! Unë për vete të gjitha sa po ndodh këtu e shoh tek mungesa e tim ati dhe të nënës që më braktisi shpejt...

STUDENTI

- Unë për vete jo. Të paktën prindërit e mi nuk më kanë thënë të kenë lënë ndonjë shenjë këtej larg. Por për një gjë jam i sigurve, miqtë e mi. Unë vi nga një vend i vogël i Ballkanit, ku për shumë vite ishte e vështirë të dilje jashtë atij rrethi që të kishin caktuar të jetoje brenda atdheut tënd. Pra ata prindërit e

mi, nuk kanë dalë ndonjëherë jashtë kufijve të vendit tim. As unë. Me përjashtim të një rasti, për një operacion që më duhet të bëja në Itali dhe atëherë hyra dhe dola me barelë! Kjo, ardhja këtu, është dalja ime e parë si njeri i lirë! Prandaj unë nuk hezitova kur me erdhi kjo ftesë. Por nuk shoh ndonjë lidhje familjare... apo diçka tjetër që të ketë lidhje me këtë! Sinqerisht jo!

PRONARI

- Nuk është e thënë. Unë kam një grua dhe dy fëmijë atje në shtëpinë time. Dhe prindërit e mi i kam njohur mirë! Të paktën kështu kam kujtuar, në mos daltë ndonjë gjë sot! Më besoni! Dikur i kisha të gjitha, të trashëguara nga një familje në gjendje shumë të mirë. Kisha prona, pasuri, familjen time. Por kur ndodhesh para alternativës ndërmjet jetës dhe vdekjes, vë re që asnjë gjë nuk ka më vlerë! Asgjë! Dhe këtë e kuptova vetëm atëherë kur jeta triumfoi mbi vdekjen! Pas kësaj unë nuk isha më i pari... gjithçka kishte ndryshuar, gjithçka! (pauzë) E kujt i duhen të gjitha këto që unë po them! Më falni! Nuk besoj që këpucët e mija të prodhuara ti kenë vlarë këmbët ndonjë përdoruesi të tyre sa të më dërgoj këtë ftesë? Sinqerisht dhe unë si ju nuk shoh ndonjë lidhje të gjithë jetës sime të mëparshme me këtë që pritet këtu! Po ju Profesor?

PROFESORI

- Nuk e di... unë e shoh gjithçka të dyshimtë... Kam një...

- ATA TE TRE - ... parandjenjë...
- STUDENTI - Profesor! Jo më me parandjenja! Ky qiri këtu na fton në një ditëlindjeje... me të cilën të gjithë ne, sipas asaj jemi të lidhur. Asnjëri nga ne nuk shikon të ketë ndonjë lidhje. Ju, shikoni ndonjë lidhje, profesor!
- PROFESORI - Unë! (pauzë) Natyrisht dhe unë nuk shoh ndonjë lidhje me këtë tortë urimi. Prindërit e mi nuk kanë qenë ndonjë herë këtej! As unë! Edhe unë si ty me këpucët e tua, nuk besoj të kem zemëruar ndonjë nxënës timin, sa të më bënte të bëja këtë rrugë të largët! Ashtu si ajo... dhe unë jam vetëm! Jo për faj të dikujt... për zgjedhjen time. E di ç'doni të thoni. Nuk jam i martuar... mbase dhe nuk martohem kurrë! Por këto nuk kanë lidhje me çfarë po flasim. Por një gjë është e sigurtë. Ajo tha: *Isha e sigurtë që ju do të vinit!* A s'do të ishte mirë ta shikonim këtu atë që na lidh, miqtë e mi! (Ata në pritje të asaj që ai do thotë) Përse ne do të vinim me siguri! Mos vallë më shumë se ajo ftesë, është diçka tjetër, e brendshme e secilit prej nesh ta ketë kërkuar vetë të vijë këtu! Unë për vete, e kam një dyshim. Shihni dhe ju ! (Muzikë. Të katër shpërndahen në pika të ndryshme)
- STUDENTI - (Që ndodhet para hartës) E gjitha kjo më duket si një nga misteret e të famshmit trekëndësh te Bermudës. (Merr një nga letrat e hartës) Ja psh kjo (lexon) në 5 dhjetor 1945 , pesë aeroplanë që kishin dalë për stërvitje u zhduken pa lënë gjurmë së bashku me

ekuipezhin, po kështu dhe një i gjashtë që kishte dalë për kërkim! Dhe akoma e deri tani asgjë nuk dihet! Asgjë! Ngjitur me këtë mund të shkruhet një copë letër tjetër, ku do shkruhet: katër persona në kërkim të një ditëlindjeje u zhdukën pa lënë gjurmë... dhe nuk dihet fati i tyre! (Muzikë) Si ju duket! E bukur ! (Ata të tre nuk flasin. Sejcili në hallin e vet)

SKENA 3

Ka hyrë Shoqëruesi me një karrocë me rrota që shërben për servis, ku duken shishe të ndryshme. Gjithmonë me ritëm të ngadaltë ecën duke i përshkruar të katër të cilët nuk tregojnë ndonjë interes për këtë. Së fundi ai e lë mes dhomës

- SHOQERUESI - Me çfarë t'ju shërbej zotërinj ! Dhe ju zonjushë! Ka nga të gjitha, të forta, të lehta, të ftohta, të ngrohta. Ka akull... por dhe pa akull. Ky këtu është rum i fortë, e përdorin marinarët kur ndodhen mes stuhisë... por e pinë dhe politikanët në ditët e qeta të tyre! Megjithatë po ju a lë këtu. Mund të servireni dhe vetë... sipas dëshirës! (Bën të largohet. Ata të katër i dalin para duke e penguar të dalë) Dëshironi gjë tjetër!
- PRONARI - Dëshirojmë të na thuash: Çfarë po ndodh këtu!
- SHOQERUESI - Asgjë! Presim. Po ju mos u mërzisni!
- VAJZA - Në fakt po mërzitemi... shumë bile!
- SHOQERUESI - Por nuk keni arsye ,zonjushë! Jashtë bie shi, këtu jo. Në qoftë se kini ftohtë mund t'ju ndez dhe stufën. Megjithëse nuk e di a punon! Ka një vit që nuk e kemi ndezur...
- STUDENTI - Nuk është nevoja! Por dhe sa duhet të presim!

- SHOQERUESI - Nuk e di. E di ajo! (në intimitet) Ajo po pret... të vij ai...
- PROFESORI - Po kur?! Kjo e gjitha duket jo normale! Diçka jashtë reales!
- SHOQERUESI - Asgjë s'është jonormale zotërinj... dhe ju zonjushë! Një festim ditëlindjeje! Besoj se keni kaluar plot festime të kësaj natyre! Natyrisht keni ardhur nga larg! Mund të jeni të lodhur. (Shkon afër tortës dhe e shikon me dashuri) Këtë tortë e ka përgatitur ajo, me duart e saj! Është mjeshtre! Tortat e saj nuk i bën kush në zonë! Dikur bënte edhe për ata të lagjes se përtejme... në raste ditëlindjesh. Tani ajo ka vite që nuk ju bën më. Që kur bëri këtë... për herë të fundit! E dini sa e mirë është! Se çfarë i hedh një gjë të veçantë! Dhe nuk ja thotë njeriut sekretin e saj... as mua! Ai ... vdiste për tortën e saj! Vdiste! (qesh në një mënyrë jo normale) Një mënyrë të foluri... se njeriu ka gjëra të tjera për të vdekur... jo për një tortë! Me një fjalë... ai... e pëlqente shumë...
- VAJZA - Bëhet fjalë për atë... që tha ajo... djalin e saj?
- SHOQERUESI - Pikërisht. Për të cilin dhe jeni ftuar këtu! Ai që presim të vij! (Pauzë. Në intimitet, sikur do të thotë një gjë të ndaluar) Është djali i saj... ai që pritet të vij!
- VAJZA - Dhe ai si puna jonë! Nuk është këtu! Nuk jeton këtu! Pritet... si erdhëm ne!
- SHOQERUESI - Jo tamam. Ju vini për herë të parë sot në këtë shtëpi. Kurse ai ka jetuar këtu! Tani, jo! Ka vite që ajo e pret!

Ai nuk vjen. Sinqerisht nuk e di pse! Por ajo e pret. Bën tortën... i vë qiririn... unë e nder ... ai nuk vjen... dhe ajo nuk e shuan qiririn deri sa ai fiket vet! Kësh-tu çdo vit! Më besoni nuk e di pse nuk vjen. Mbase vjen këtë vit... sepse kot ajo nuk ju ka ftuar! Shpreson shumë tek prania juaj që ai të vij! Sepse vetëm ju mund ta bëni që ai të vij! Prandaj ju ka thirrur! (Pauzë) E shihni! Shiu pushoi. Ajo me siguri ka dalë në verandë. Kur nuk bie shi ajo e pret zakonisht atje... në verandë! E pret, e pret deri sa ai nuk vjen, pastaj vjen këtu brenda dhe të dy bëjmë mbylljen e ceremonisë. Por ky vit është ndryshe nga të tjerët! Sepse, ajo... ndryshe nga vitet e tjerë... ka shkuar vetë për ta kërkuar... atje ku ai ka shkuar! Mbase e ka takuar... dhe tani e pret të vij... pasi i ka thënë dhe për ardhjen tuaj! Unë e di. Ardhjes së tij i ka munguar prania juaj! Ju, jeni tani! (Si me pëshpërimit) Ai do vij! Pak durim... dhe mirëkuptim... për atë... është nënë! Nënë që pret! (del i heshtur pa folur. Ata në pozicionet e tyre pa folur. Në mënyrë instiktive Vajza shkon tek pianoja, e hap dhe ulet pranë saj. Studenti pranë hartës duke lexuar shënimet në të. Dy të tjerët të nervozuar me hapa të gjata përshkruajnë dhomën të shqetësuar. Më pas Profesori shkon pranë Vajzës dhe Pronari pranë studentit)

PROFESORI

- Si ishte ajo puna e asaj mrekullisë së botës?

- VAJZA - Cilës! Janë 7 mrekullitë antike... nga kopshtet e Babilonisë tek Piramida e Keopsit! Një nga mrekullitë antike Fari i Aleksandrisë ka qenë 134 m i lartë... jetoi deri në shekullin e 14 dhe më pas u shkatërrua nga dy tërmete të fuqishme! Apo Muri i madh kinez, hyn në ato 7 të rejat, është i gjatë 8.859. 8 km dhe është ndërtuar shekullin II para Krishtit! Apo Piramida Keopsit, në Giza, ndërtuar në vitin 2570 para Krishtit dhe për 3800 vjet ka qenë më e larta në botë! (Në çdo fjalë i bie një note në piano si një njeri jo normal)
- PROFESORI - (Ja ndërpret me nervozizëm dorën mbi piano) Nuk ka nevojë të gjitha! Pasioni për të gjitha këto... kur të ka lindur... që fëmijë? Apo mos ndoshta pas asaj mrekullisë që të ndodhi pas asaj sëmundje të gjatë?
- VAJZA - Ka rëndësi, profesor?!
- PROFESORI - Ka! Në qoftë se nuk e ke problem të flasësh për këtë!
- VAJZA - Dikur po... e kam pasur të vështirë të flisja! Kurse këtu... nuk e di pse... kjo shtëpi... të qenit bashkë... që tek ai stacion i shpifur treni dhe deri ajo tortë që rri aty... më bën të them dhe gjëra që nuk i kisha menduar t'ia thosha kujt në jetë! Po profesor! Gjithçka filloi pas asaj, që unë e quaj mrekullinë e 8 në botë! Timen! Personale! Filloj kjo dëshirë e brendshme, nuk e di nga vinte, por si diçka brenda meje, të di gjithçka për mrekullitë e botës! Lexoj... kërkoj në internet. Di datat, autorët! Gjithçka! Vazhdoj të kërkoj

dhe me shumë! Po kështu, pikërisht brenda meje, në mënyrë të pashpjegueshme lindi dhe ky pasion për këtë. (tregon pianon) Profesor! A kanë lidhje të gjitha këto... me atë që po ndodh!

PROFESORI

- Nuk e di! Bindja ime është që duhet ta kërkojmë atë që na lidh me atë tortë dhe të zotin e saj pikërisht tek ajo ndjenjë, që ne vete e kemi kërkuar të vimë këtu! Edhe unë, si ti, kam kaluar një moment shumë të rëndë në jetën time! Ashtu si tha ai, një kufi mes vdekjes dhe jetës! Pas kësaj kam kërkuar shkaqet e ndryshimeve që lindën tek unë! Kam rendur pas arsyes së këtij ndryshimi! Prandaj dhe erdha këtu... pa pasur hezitim nga një ftesë e dyshimtë! Nuk e di pse! Kessel ka shkruar: *Çdo njeri lind binjak, njeri është ai që është dhe tjetri ai që kujton se është!* Atë që na lidh me atë që pret të festojë ditëlindjen sot mbase nuk duhet ta kërkojmë tek ajo që kujtojmë që jemi... por tek ajo që jemi me të vërtetë! Ti, tek ky pasion i ri për pianon, për mrekullitë e botës... tek ajo dëshirë tani për t'u bërë aktore!

VAJZA

- Më falni! Ky Këseni që sapo përmendët, mos ka qenë ndonjë shkruer librash misterioz me ngjarje si këto që po shohim këtu! PROFESORI - (Qesh) Jo! Filozof gjerman që shkruan dhe drama, por jo me mistere, zonzushë! Unë nga zakoni i të qenit kaq vite mes nxënësve përmend shpesh në bisedat e mija dhe gjëra të tilla. Ju prish punë zonzushë?

- VAJZA - Jo! Por, mua do më pëlqente më shumë të më thojë ato që mendon vetë profesor! Për shembull, kush jeni dhe kush kujtoni se jeni? E kam fjalën me ata binjakët që përmendët pak më parë!
- PROFESORI - (Pauzë) Dhe unë kam pësuar një ndryshim të madh brenda vetes time! Nuk jam më ai i pari! Më e keqja është se jam shumë konfuz me veten. Unë, ndoshta në kundërshtim me ty, vajzë, apo dhe me ata të tjerët... jam ai që nuk duhet të jem dhe kujtoj që jam ai që nuk jam në të vërtetë!
- VAJZA - Si! Jam ai që s'jam! E ngatërruar kjo, profesor! Nuk kuptova gjë! Mos ka të bëj gjë me seksin kjo puna jote!
- PROFESORI - Vajzë! Bjeri më mirë pianos! (largohet në një cep duke parë nga dritarja)
- PRONARI - (Që i është afruar Studentit) Kaq të tërheq kjo hartë këtu në mur?
- STUDENTI - Shumë! E çuditshme! Mendoni... që unë në shtëpinë time, kam ndërtuar një hartë të tillë... si kjo! Dhe unë me copëza letrash shënoj ato që lexoj dhe nxjerr nga interneti për këtë mister! Ju mendoni që kjo ka lidhje?! Sepse e thatë dhe më parë këtë gjë...
- PRONARI - Nuk e di! Këtu çdo gjë duket si pa lidhje, por nga ana tjetër gjithmonë e më shumë po na thuhet se një lidhje mes nesh dhe çdo gjëje në këtë shtëpi... ekziston...

- STUDENTI - Atë mendoj dhe unë. Imagjinoni, pas gjithë kësaj rruge drejt një ftese të panjohur... gjen pikërisht këtu... në anën tjetër të globit... në një vend që nuk ke qenë kurrë, atë që është kthyer në pasionin tënd! Ju besoni në telepatinë?
- PRONARI - Mund të jetë dhe një rastësi. Si ty apo dhe atij tjetrit... mund ti kenë lindur këto pasione për të zbuluar ato që kanë ndodhur tek ay vend...
- STUDENTI - Vetëm rastësi?! Do doja ta besoja dhe unë. Shikoni këtu! Një nga ngjarjet më misterioze të ndodhur në këtë vend: Në vitin 1881, anija me emrin Ellen Austin, gjen një anije të braktisur nga ekuipazhi, të gjithë të zhdukur, asnjë shenjë dhune, asnjë shenjë jete. E tërheqin pas anijen e braktisur, duke vendosur disa nga marinarët e vet në të. Fillon një furtunë dhe anija që tërhiqnin ju humbet. Pas shumë kërkimesh e gjejnë... dhe... e dini! Përsëri bosh, as dhe njerëzit tyre që i kishin hipur në të! E marrin përsëri për të dytën herë duke hipur përsëri disa të tjerë nga ekuipazhi i vet në anijen e braktisur. Tjetër furtunë, përsëri ju humbet dhe ku e gjejnë për të tretën herë, përsëri bosh pa edhe njerëzit e fundit që i kishin hipur! Shikoni këtë tjetrën! I njëjti rast gati 40 vjet më parë se ky i pari. Anija me emrin Rosallie u gjet ajo e braktisur në det, por kësaj radhe kishte shpëtuar vetëm një kanarinë e mbyllur në kafaz! Vetëm ajo gjallë, as një

- marinar, as një qenie tjetër! Mistere, që askush edhe pas kaq vitesh s'u jep asnjë përgjigje!
- PRONARI - Vërtet! Shumë interesant! Po çfarë ka lidhje me atë që the më parë? Me ty! Me këtë shtëpi! Këto janë fakte të ndodhura. Si e ke lexuar ti i ka lexuar dhe ai tjetri!
- STUDENTI - Këtu, kur flitet për kanarinën, ai... i kësaj harte... e ka rrethuar me një rreth të kuq dhe me tre pikëpyetje dhe ka shënuar...(lexon) *Pse vetëm kanarina!*
- VAJZA - Dhe çfarë ka që ty të bën përshtypje?! Edhe mua ajo pjesë e kanarinës më tërhoqi më shumë.
- STUDENTI - Dhe unë... atje në shtëpinë time... në hartën time... shumë kilometra larg nga këtu... kam rrethuar po këtë me një rreth... jo me bojë të kuqe... por blu... dhe në një copë letër si kjo dhe unë kam shënuar... *Çudi... Pse vetëm kanarina!* Dhe pas kësaj, unë kam vendosur ato tre pikëpyetje që ky i ka vendosur në fillim! (Pauzë. Muzikë)
- PROFESORI - Çdo gjë mund të ndodh! Është fakt i njohur që dy persona në kahe të kundërta të globit ishin duke menduar të njëjtën gjë! Dhe ka dhe fakte të tjera për këtë
- STUDENTI - E di këtë fakt, profesor. Por ata dy njerëz në kahe të kundër të globit, që në të njëjtën kohë mendonin të njëjtat gjëra... ishin njerëz të afërm me njeri tjetrin! Po unë dhe ky?!

- VAJZA - Asgjë nuk po kuptoj! Mirë ai... po mos dhe ne të tjerëve na ka thirrur telepatia e dikujt këtu! Dhe në qoftë se është kjo, cila? Cila pjesë e ndryshimit tënd të ka prurë këtu profesor! Po ty! Mbase dhe unë duhet ta kërkoj tek ajo piano atje!
- PRONARI - Diçka na ka prurë! Kjo është e sigurtë! Këtë mendim e ke dhe ti djalosh?
- STUDENTI - Pikërisht! Misterin përse ka shpëtuar vetëm kanarina... me sa duket më duhet ta zgjidh këtu, në këtë hartë, bashkë me të zotin e saj! Natyrisht kur të na vij! Këtë ma thotë zemra! Zemra ime, miqtë e mi! (Dëgjohet një e rrahur e fortë e zemrës në audio që vjen duke u rritur) I dëgjoni dhe ju rrahjet e saj! Ajo po më tregon disa të fshehta, që kanë lidhje me këtë hartë! (Pauzë. Të gjithë të ngrirë në pozicione statike)
- SHOQERUESI - (Që ka hyrë por ata nuk e kanë ndjerë) Tik- tak! Tik- tak! E dëgjoni! Është zemra e tij! Ai do te vijë! Është zemra e tij...
- STUDENTI - Është zemra ime! Kjo që po rreh... është e imja!
- SHOQERUESI - Gabohesh djalosh! Është zemra e tij! Ai është duke ardhur, unë e ndjej! (Pauze) Po shkoj ti them asaj! Megjithëse, ajo do e ketë dëgjuar! E priste këtë! Dhe unë e prisja. Kemi 5 vite që nuk e kemi dëgjuar të rrahurën e zemrës së tij në këtë shtëpi! Ai po vjen! Së shpejti di fillojmë zotërinj dhe ju zonjushë! Përgati-

- tuni! Unë po shkoj tek ajo. (Del. Ata mbeten të shtan-
gur dhe shpërndahen në katër pika të ndryshme)
- STUDENTI - Kjo është zemra ime! Është imja!(Me duart shtrën-
guar në gjoks zë vend afër hartës, në pozicion të
ngrirë)
- PROFESORI - Oh! Oh! (Bën lëvizje të një njeriu që po i jep dhim-
bje në mes) Kjo është e tmerrshme! Kisha kohe pa e
ndjerë këtë! (Zë dhe ai një pozicion fiks)
- VAJZA - (Me hapa si të një njeriu që mezi ecën, shtyhet deri
tek pianoja) Çfarë po ndodh kështu!
- PRONARI - (Me duart në fyt, si të një njeriu që i mungon ajri) Po
më zihet fryma! Këtu nuk ka ajër! (Flet me vështirë-
si) Mos mi prekni mushkëritë e mija! Ato janë të mi-
jat! (Në kërkim te një dalje qe nuk e gjen)

INTERMEXO 1

Përzihen zhurma të ndryshme, por që dallohen mirë nga njëra tjetra: një e rrahur zemre, një melodi e luajtur në piano, një frymëmarrje e rëndë e një njeriu që vuan nga azma, një zë kanarine përzier me to dhe diku dhe zhurma e një treni të largët. Ata të katër me ndriçime personale në vendet e tyre. Me një ndriçim misterioz ka hyre DJALI, i veshur me një

kostum ceremonial. Me një ecje që nuk duket shume tokësore, pa e vënë re fare praninë e tyre, bën një lëvizje në dhomë. Shkon tek secili me radhë. Çdo vajtje e tij e ndryshon gjendjen e atyre, duke kaluar në një gjendje më të ekzaltuar, secili sipas problemeve të veçanta që kanë, por gjithmonë pa e dalluar praninë e tij. Tek harta me Studentin shënon diçka tek harta, duke ja shtuar atij të rrahurat e zemrës; tek Pronari e mbërthen prej krahësh duke mos e lejuar të kërkoj daljen dhe duke e shtrënguar me shumë në frymëmarrjen e vet; tek Vajza i mbyll pianon me forcë dhe e largon nga ajo; Profesorit i bën një përqaqim të veçantë që duket më shumë si një puthje e detyruar . Përqendrohet tek torta, të cilën e shikon me shumë interes duke bërë dhe veprime sikur po e provon me gisht.

Pastaj ashtu si vjen largohet si një hije që nuk ka qenë kurrë më parë. Ata brenda në një përzierje tingujsh, ku përshihen gjithë ankthet e tyre, vinë vërdallë nëpër dhomë në kërkim të asaj që ju mungon. Duket një

ecje me nota frike, kur herë pas here dallohet mirë zhurma e një treni që ecën me shpejtësi. Të tronditur secili kthehet në pozicionet fillestare, por tashmë me një gjendje tjetër nga ajo e para...

SKENA 4

Një si gong i shkund ata nga gjendja në të çilen ndodhen. Shikojnë njeri tjetrin me frikë pa kuptuar se çfarë kishte ndodhur pak më parë. Lëvizjet e tyre janë akoma të shokuara nga ajo që kanë ndjerë.

- STUDENTI - Çfarë ishte kjo! (Mban fort gjoksin me dorë) Kisha vite që nuk jam ndodhur në këtë gjendje! Kjo (tregon zemrën) sikur kërkonte të dilte... të ikte... të më braktiste! Ishte e tmerrshme! Ju nuk mund të më kuptoni! Ju nuk e dini çdo me thënë të të pushtoj frika, se një pjesë e trupit tënd do të shpëputet të iki... të të lerë!
- PRONARI - Ju e patë vetë! Kërkuan të më mbysin! Të më shkulin nga gjoksi im mushkëritë e mija! Më bllokuan çdo dalje... çdo mundësi frymëmarrje! Më morën ajrin! Më rrëmbyen jetën! (mezi merr frymë)
- VAJZA - (Me ngashërime) Si dikur një vit e shtrirë në krevat... mi morën përsëri këmbët e mija! Nuk i ndjeja! Nuk ishin të miat! Nuk i lëvizja dot! Unë kam frikë! Unë nuk dua të kthehem më si kam qenë... pa këmbë... pa shtyllë kurrizore! (Qan) Unë dua të iki nga këtu! Këtu çdo gjë është frikshme! (Kërkon të ikë gjëkund)

- PRONARI - Nuk ke ku shkon! Nuk shkon dot! Unë kërkova gjithandej të dilja! Nuk ka më dalje! Nuk ekziston më... as dera... nga hymë, as edhe ndonjë dritare nga të mund të shikojmë nga erdhëm! (Ata të tre kërkojnë në për dhomë pa gjetur ndonjë rrugëdalje. Vetëm Profesori rri i shtangur në një cep)
- STUDENTI - (Ata kanë vënë re mënjanimin e profesorit) Po ju profesor!
- PROFESORI - Çfarë unë!
- VAJZA - Nuk kërkoni dhe ju ndonjë rrugëdalje që këtej?!
- PRONARI - Apo nuk keni nevojë të ikni dhe ju!
- PROFESORI - Unë! Nuk kemi ku të shikojmë tani! Kjo sapo ka filluar! (Pauzë) Pse më shikoni kështu !
- STUDENTI - Ju! Nuk ndjetë ndonjë gjë nga ato që ne pak më parë... unë... ai... ajo...
- VAJZA - Vërtet! Se si dukeni! (Ata e shikojnë me vëmendje) Sikur sapo ju ka puthur djalli dhe ju kanë mbetur akoma në fytyrë shenjat e buzëve të tij! A nuk ju duket dhe juve diçka e çuditshme në pamjen e tij!
- PRONARI - Jo vetëm e çuditshme por dhe e dyshimtë! (Pauze) Ti që nuk doje të hyje në këtë shtëpi... tani nuk po kërkon të dalësh! A mos kanë ndonjë lidhje këto me të gjitha ato që po ndodhin dhe priten të ndodhin në këtë shtëpi?
- PROFESORI - (Që shkundet nga gjendja e plogësht, duke marrë një qëndrim agresiv) Ti! Pronari i një fabrike këpucësh, që kujton se je akoma mes punëtorëve të

tu, a nuk ka ardhur koha të zbresësh në tokë dhe të shikosh drejt e në sy ata me të cilët flet! Atij i kërkove shpjegim se çlidhje kishte me Bermudën e gjetur këtu, atë tjetrën, me pasionin e lindur për atë piano aty, mua përse nuk ndjeva atë që ndjetë ju pak më parë! As një nga ju nuk ka të drejtën të shikoj ato që po ndodhin këtu nga një pikë jashtë një rrethi, ku ndodhemi të gjithë brenda tij! (Pauzë) Edhe për mua... pak më parë ishin çaste, si të them, të cilat nuk mund t'i përshkruaj dot! Ndoshta ajo që the ti mund të jetë e drejtë. Djalli apo dikush tjetër është brenda meje! Këtë e di mirë! A ka lidhje kjo me sa po ndodh këtu! Sa po vjen e po më krijohet bindja se gjithçka që ka lidhje me këtë shtëpi dhe me këtë tortë që po pret... gjendet këtu... brenda nesh!

VAJZA

- Profesor! Këto që thoni ju nuk bëjnë gjë tjetër veçse ma shtojnë frikën që ndjeva, sapo hyra në këtë shtëpi! Pak minuta më parë unë nuk po ecja dot! Për një çast mu kthye tmerri i asaj të kaluarë! Kurse ju po thoni se posa ka filluar...

STUDENTI

- Më mirë të filloj... sepse çdo fillim ka dhe fundin e vet! A nuk ngjan kjo e gjitha me një shfaqje teatrale, ku ne të gjithë jemi thirrur të luajmë rolet tona! Unë e pranoj këtë rol, miqtë e mi. Le të ngrihet sipari!

PRONARI

- Sipari është ngritur që kur kemi hyrë këtu! Ne kemi filluar të luajmë atë që na dikton ajo zonja me kar-

rocë së bashku me atë zotërinë që e shtyn dhe vjen herë pas here të na thotë ndonjë gjë...

VAJZA

- Ju lutem kjo nuk është një shfaqje teatri! Jo zotërinj! Jo! Edhe aktori më i mirë bën sikur qan! Bën sikur ka frikë! Kurse kjo këtu është tjetër gjë! Unë kam frikë! Kam frike, në pritje të asaj zonje, të na thotë përse na ka thirrur e ti jap fund kësaj komedie! Unë qava pak më parë kur pash të mos i kisha më këmbët e mija! Ai kërkonte të dilte dhe nuk doli dot! Ai akoma nuk e ka marrë veten nga të rrahurat e zemrës se vet! Ty dikush të ka puthur apo të kafshuar dreqi ta marrë dhe flet për sipare dhe skena teatri!

STUDENTI

- Ajo ka të drejtë! Kjo shfaqje e mallkuar po shkon gjatë!

PROFESORI

- Pikërisht! Seneka ka thënë...

VAJZA

- (E irrituar) Profesor! A nuk është koha të themi ato që dimë vetë dhe jo ç'na kanë thënë të tjerët! Të pak-tën në këto momente!

PROFESORI

- Ke të drejtë! Atë doja të thoja. Sa të pyesim sa e gjatë sa e shkurtër... kur do përfundoj kjo shfaqjeje... apo komedi, si e quajti dhe ajo, gjë që me sa duket nuk e kemi ne në dorë, por dikush tjetër, le të luajmë rolet tanë.

Tashmë ne jemi brenda saj! (Dëgjohet nga jashtë një duartrokitje. Ata ngelen me vështrimin nga vinë ato)

NENA

- (Shfaqet në platformën e sipërme, duke duartrokitur) Bravo! Shumë mirë profesor! Ju keni kapur

thelbin e gjerave dhe kjo është shenjë e mirë. Prandaj ju kam thirrur! Nuk mund të luaja e vetme këtë akt të fundit të kësaj komedie... si e quajtet pak më parë. Megjithëse fjala komedi se si më duket! (Shoqëruesit) Si thua ti! A mund të jetë kjo një komedi?! Bu! Me sa di unë, profesor, dhe më korrigjo po isha gabim, që dhe grekët e vjetër i quanin komedi veprat e tyre që luanin në skenë pavarësisht që në të mund të kishte dhe dy- tre të vdekur! (Ecën duke parë rreth e rrotull) Ju thashë që ai do të vinte! Natyrisht ju, po aq sa unë, jeni të dëshiruar ta shihni! Apo e patë? (Ata heshtin) Ai i ka qejf surprizat! Unë e prisja andej... kur e gjeja këtej! (Shoqëruesit) Apo jo?

SHOQERUESI - Pikërisht, zonjë. Unë bëja sikur nuk e kisha parë... Ai bënte sikur nuk kish ardhur...

NENA - Mos e kanë parë dhe ata dhe bëjnë sikur nuk e kanë parë!

SHOQERUESI - Mundet zonjë! Sepse në fakt ju zemëroheshit po t'ju thosha që e kisha parë unë i pari...

NENA - Me ty po... por me ata, jo! Unë vetë i kam ftuar sot në ditëlindjen e tij. Ai prandaj nuk ka ardhur gjithë këto vite... sepse nuk ishin këta! Tani që këta kanë ardhur dhe ai do të vijë. Vetëm, në qoftë se ka ardhur dhe më bën atë surprizën që më bënte atëherë... para se të ikte! Ju nuk besoj ta keni parë dhe të më thoni nuk e kemi parë?!

- PRONARI - Zonjë! Asgjë s'kemi parë dhe asgjë nuk po kuptojmë! Mos ka ardhur momenti të prezantohemi dhe të fillojmë atë që ju keni menduar...
- NENA - Çfarë! Pse akoma nuk jemi prezantuar?! Nuk ja u ke thënë përse ata janë këtu!
- SHOQERUESI - Zonjë! Unë u përpoqa...
- PROFESORI - Ai na tha diçka... por dhe ju vetë...
- NENA - Çfarë ju thashë unë vetë!
- STUDENTI - Që jemi ftuar në ditëlindjen e djalit tuaj, zonjë...
- VAJZA - ...dhe që duhet të presim sa të vij, ai që prisni të vij...
- NENA - Atëherë! (Pronarit) Atëherë pse ju thoni që nuk jemi prezantuar! Kjo nuk është e drejtë! (Shoqëruesit) Pse bëjnë kështu ata!
- SHOQERUESI - Bu! Ai atje se ç'tha pak më parë, jo komedi, jo jetë! Mbase nuk e kanë kuptuar akoma, zonjë, ti dallojnë njëra nga tjetra?
- NENA - Kaq e vështirë është?! Ata, që kur kanë ardhur... bëjnë sikur s'kuptojnë pse kanë ardhur! Kur e dinë e mirë që dhe unë të mos ti thirrja... do të vinin vetë! Babai im më thoshte: Sa herë që mendojmë të harrojmë diçka, bëjmë të kundërtën, e kujtojmë më shumë atë! (Ata vështrojnë njeri tjetrin) Ja! Përsëri ata bëjnë sikur nuk kuptojnë! Unë për këtë ju thirra sot këtu! Të kujtojmë diçka që nuk është harruar! (Shkon afër tortës) Po kjo! Kush e ka prekur tortën time pa filluar ajo që pritet! Ti di gjë!

SHOQERUESI - Natyrisht që jo zonjë! Unë e di mirë çdo të thotë kjo! Ju e dini zonjë... këtë zakon të fuste gishtin në tortën e urimit e kishte vetëm ai!

NENA - Po kush tha që ndonjëri nga këta nuk ka vjedhur zakonin e tim biri për të futur gishtin në tortën e urimit! Ti nuk i njeh mirë këta! (Si në intimitet, por që ta dëgjojnë dhe ata) Këta janë në gjendje të të marrin edhe gjerat më të shtrenjta që ti mund të kesh dhe jo një ves për të futur gishtin në tortën e urimit. Ta them unë! Veset e këqija janë gjëja më e thjeshtë ta vjedhësh nga një tjetër! Më vjen keq ta pohoj, por kjo futja gishtit në tortën e urimit është një ves i keq i tim biri. Në fakt ai s'ka vese të tjera, si s'ka vese asnjë fëmijë për prindërit e vet! (Ngashërehet, fshin lotët, merr qëndrim serioz) Më falni! Një çast dobësie! Ne sot nuk jemi mbledhur për dobësi njerëzore, por në një feste ditëlindjeje! Megjithatë ju insistoni që asnjë nga ju nuk e ka futur gishtin në tortën time të urimit! E! (Ata heshtin) Jo?! Vetëm ju keni qenë në këtë dhomë. Apo ka ardhur dikush tjetër dhe ju nuk doni ta tregoni! Sepse diçka e keni përvetësuar ju! O zakonin e tij për të futur gishtin në një tortë me krem... ose dëshirën e tij për të më bërë surpriza!

STUDENTI - Zonjë! Përveç nesh nuk ka qenë askush tjetër në këtë dhomë! Në qoftë se flitet për surpriza... surprizë është e gjithë kjo ardhja jonë këtu! Kjo këtu (tregon hartën) Ai! Ju! Kjo tortë! Asnjë nga ne nuk e ka

- prekur atë tortë! Me që ra fjala, çfarë i hidhni përveç vaniljes asaj tortës? Ka një aromë shumë të mirë!
- NENA - Prandaj futët gishtin dhe e provuat! (Shoqëruesit)
Të thashë! Nuk janë të sinqertë...
- PRONARI - Ai nuk ka bërë gjë, zonjë! Unë isha me të... Aty tek ajo hartë...
- VAJZA - As ne Zonjë! Asnjëri nga ne! Në këtë dhomë përveç nesh... vetëm ju keni hyrë...
- NENA - (Profesorit) Po ti pse nuk flet! Mos ke futur gjë ti gishtin në tortën time!
- VAJZA - Jo, zonjë! Ai ishte me mua!
- NENA - Ai mund të flas dhe vetë! Si thua ti?
- SHOQERUESI - Vërtet, ai mund të flas dhe vetë. Por unë e di pse ai nuk flet vet...
- NENA - Përse!
- SHOQERUESI - (Asaj në intimitet) Ai dyshon shumë tek vetja, zonjë! Nuk e di akoma është apo nuk është ai që është... ose që mendon se është...
- PROFESORI - Ju lutem! Kjo e gjitha këtu është si të thuash e pakuptimtë!
- NENA - (E revoltuar) Cila qenka e pakuptimte!
- SHOQERUESI - Vërtet cila qenka e pakuptimtë!
- STUDENTI - Kjo e gjitha zonjë e nderuar! Ftesa, në fillim pa thënë, përse... tani për një ditëlindjeje!
- NENA - (Ngre zërin e vendosur) Jo e një ditëlindjeje! Por ditëlindja e djalit tim! Këtë jua thotë nëna e tij. Çfarë

- ka të pakuptimtë këtu?! Unë ju kam thirrur... për atë... dhe në emër të tij!
- PRONARI - Dhe ne erdhëm... nga shumë larg... dhe ndoshta, ashtu si tha dhe ai, edhe me një ftesë jo shumë të qartë... por erdhëm!
- NENA - Asnjëherë nuk kam dyshuar se do të vinit! Apo jo?
- SHOQERUESI - Ne ishim shumë të sigurtë për këtë!
- VAJZA - Përse kjo siguri! Ne sot shihemi për herë të parë. Nuk na keni njohur kurrë më parë! (Shikon nga ata, të cilët pohojnë sa thotë)
- NENA - E drejtë! Nuk jemi parë asnjëherë bashkë! Por unë ju njoh! Sidomos, për atë që është brenda jush! A po nuk është kështu! (me shenjë atij ta shtyj)
- SHOQERUESI - (Duke shtyre karrocinën drejt atyre) Pikërisht zonjë! (qesh me një të qeshur jo të zakonshme) Ju më mirë njihni atë që është brenda tyre se atë që është jashtë! Çudi si është kjo botë! Njerëzit dallojnë njeri tjetrin nga ajo që shohin, psh ajo flokëverdha... ai sybardhi... ai çalashi. Kurse ju i njihni ata nga brenda! Dhe ata akoma nuk e dinë këtë zonjë... nuk e dinë!
- NENA - (Duke ndaluar tek secili) Apo bëjnë sikur nuk e dinë! Unë ju njoh mirë!
(Ndalon para Pronarit) Ti! Që i ri e pe veten trashëgimtar i një fabrike këpucësh! Urdhëroje gati 300 punëtorë dhe i urdhëron dhe tani. Por fati jo gjithmonë të buzëqesh në të gjitha drejtimet. Jo shumë vonë e pe veten me një pompë aziatike... (im-

- iton pompën) duke u munduar të mos shfaqje atë që po të brente nga brenda...
- PRONARI - Këto nuk kanë lidhje me të gjithë këtë këtu, zonjë!
- NENA - Nuk kanë thotë?! Bu! (Shikon shoqëruesin e qeshin të dy)
- SHOQERUESI - Nuk kanë thotë?! Bu!
- NENA - Kanë... se tani ti nuk i ke më ato mushkëritë e tua të sëmura... dhe ke filluar ngre zërin! Bërtet me ato mushkëri! (kërcënueshëm) Ti!
- SHOQERUESI - (Ngre zërin) Zonjë!
- NENA - (e revoltuar) Mos e ngri zërin! Mos i harxho kot ato mushkëri që ke tani! Nuk të lejoj! Jo! Ato s'të përkasin ty! Ato më përkasin mua! (Shoqëruesit, ta shtyj drejt Vajzës) Për ty me vjen keq. E rritur pa baba... ndoshta dhe pa nënë... me dëshirën të bëheshe një modele! Por tani ti i bije pianos së tim biri! Do të bëhesh aktore duke ecur me ato këmbë që mendove se nuk do ti kishe më!
- VAJZA - E kam njohur atë djalin tuaj?! Ndoshta ju mendoni kështu!
- NENA - Vajzë! Më shumë se njohur! (Kalon tek profesori) Si ndjeheni tani profesor! Nuk u martuat! Një pleboy i rinisë! Po tani! Ti mashkulli i dëshiruar i vajzave të gjimnazit... që nuk e di çfarë je... dhe nuk e di çfarë dëshiron! Ajo që unë nuk e doja tek im bir ka lindur tek ty! Përse! Përse!
- PROFESORI - Zonjë! Unë nuk e kuptoj për çfarë po flisni!

- NENA - (drejt e në sy) Hë! Ti hiqesh sikur nuk kupton! Ti shtiresh për gjithçka! (Shoqëruesit) T'ia them?
- SHOQËRUESI - Thuaja zonjë! Fundja, gjëra të tilla është mirë të thuhen, se kur nuk thuhen është shumë më keq se kur thuhen!
- NENA - Ai im bir nuk më thoshte gjë! (profesorit) Im bir ishte gei! Unë e kuptova vonë! E kuptova kur filloi të bëhej dhe hileqar... apo dredharak! Ti ke qenë para apo pas hileqar, zotëri! (Ai nuk flet. Ajo përqendrohet tek Studenti) Kurse ti! Pika ime më e dobët e kësaj feste! Jo vetëm se ke moshën e tim biri! Jo vetëm se, ashtu si ai, ke ardhur këtu të kërkosh të zgjidhësh një mister që ai nuk e zgjidhi dot! As për atë që vjen nga ai vend i vogël që, dikur nuk e kisha dëgjuar kurrë, kurse tani ka filluar të shfaqet vetëm në disa filma me trafikant! Por... pikërisht... për atë tortën e prekur atje... me një aromë që ti nuk e kuptove dot! (S'e mban veten qan) Ti...
- STUDENTI - (Që i del spontane) Nënë! (i vë dorën në kokë) Nuk e kam prekur unë tortën. Të betohem!
- NENA - E di! (Mbledh veten, ia heq dorën me forcë) Nënë! Ku e gjen ti këtë të drejtë! Ku! Përse! Unë kam djalin tim! Ti ke nënën tënde! (Ndalon, nga ai) Kur ajo të ka larg besoj të thërret... zemra ime ku je! (Ai hesht. Ajo ngre zërin) Të thotë kështu apo jo! Thekson)... zemra ime!
- STUDENTI - Po ne... (Pas një pauze) Po zonjë!

- NENA - Kjo nuk është e drejtë! Nuk është e drejtë! Ajo nuk ka të drejtë të të thërras ashtu! Unë po! Vetëm unë! (ja bën me shenjë atij ta lëvizë, kur arrin, lartë, kthehet nga ata) Unë ju njoh më mirë se kujtoni! Ju jeni pjesë e imja... dhe më takoni mua... dhe djalit tim... që ka sot ditëlindjen...
- SHOQERUESI - Po, zonjë. Ata ju takojnë juve... natyrisht dhe atij...
- PRONARI - Zonjë! Ju mund të keni të drejtë por, ato që thatë ju... nuk e di si të them ... Ndoshta! Po ne nuk ju njohim! Nuk e njohim as djalin tuaj! Nuk njohim as njeri tjetrin!
- NENA - (E bezdisur) Prapë ti! Përse ti duhet të flasësh më shumë se të tjerët? Përse!
- SHOQERUESI - Vërtet! Përse ai duhet të flas më shumë se të tjerët!
- NENA - Vetëm se ka mushkëri të forta! Dhe dihet, pse i ka të forta! I lejohet të bërtas më shumë se të tjerët! Ju nuk më njihni! S'keni pse të më njihni! Por ju më takoni më shumë mua se ç'i takoni vetes suaj! Dhe me njeri tjetrin nuk jeni njohur më parë! Kjo është e vërtetë! Mos u lodhni të gjeni ndonjë gjë në këtë drejtim! Por! Një gjë është fakt! Ju, me njeri tjetrin jeni të lidhur me gjëra që janë më shumë të rëndësishme se sa çdo takim i rastit, ku mund t'ju bashkonte jeta! Besomëni! Shumë më shumë! Dhe po kështu dhe me djalin tim! Ju! (Ju drejtohet me gisht) Të katër! Keni njeri tjetrin! Ai asnjërin nga ju! Asnjërin! Ai jeni ju! Ju jeni ai! Prandaj kjo ditëlindje nuk bëhej pa ju!

Prandaj dhe ai nuk vinte pa ardhur ju! Ju e njihni shumë mirë atë! Ju jeni pjesë e tij! Megjithatë (Nga shoqëruesi) Asnjë prej tyre nuk i ngjan atij! Aspak!

SHOQËRUESI - Hiç fare! Ku ata... e ku ai! Yy!

NENA - Ju nuk e keni parë tim bir! Është i bukur! Dhe kur jua thotë nëna e vet... është e qartë që është shumë i bukur! Ja u ke treguar fotografinë e tij? (Shoqëruesi mohon) Jo?! Nuk e keni parë akoma fotografinë tij?! Si nuk ja u ke treguar?! Tregojua! (Shoqëruesi hap perden në platformën e sipërme, ku shfaqet një kornizë me përmasa të mëdhaja, por bosh) E shihni sa i bukur është! (Shikon kornizën me mall) E shikoni që asnjë nga ju nuk i ngjan! (Emocionohet) Dhe unë nuk mund ti them dot zemër e nënës, shpirt i nënës... gjithçka e nënës! (Mbledh veten) Më falni! Njeriu ka momente të dobëta, kur duhet të jetë më i fortë! (Shoqëruesit) Çfarë ka aty tek jaka! Fshija pak! (Shoqëruesi shkon tek korniza dhe fshi me kujdes, një gjë që nuk ekziston) Edhe pak aty, nga e djathta! Tamam! (Shoqëruesi e bën gjithçka seriozisht) Tani po! (Nga ata) Tek kjo fotografi ka dale pesë vjet para! Para se të ikte në Spanjë! Ju e dinit që ai ka qenë në Spanjë? (Heshtje. Shoqëruesit) Ata, përsëri, bëjnë sikur nuk dinë gjë! (Shoqëruesit)

Çfarë ka ai! Përse ndryshoi vështrimin! Mos nuk i pëlqeu ajo që thashë për Spanjën! Por unë e bëra pa të keq! Thjesht për t'ju thënë atyre që im bir ka qenë

në Spanjë dhe që atëherë nuk e kam parë më! Ai ndoshta u mërzit për këtë! Po shikon nga ata! (Atyre) Po ju vështron ju! (Shoqëruesit) Si thua ti?

SHOQERUESI - (Vështron kornizën nga pika të ndryshme) Tamam. (Pohon me kokë)

NENA - Mos ka ardhur andej... dhe do të më bëj ato lodrat e tija!

SHOQERUESI - Vërtet! Mos ka ardhur andej dhe do të bëj ato lodrat e tija! Të shkoj të shoh?

NENA - Jo! Shkojmë bashkë! Lodrat e tij më pëlqejnë dhe mua! (Nga ata) Luanim shpesh kështu me njeri tjetrin! Erdha. Nuk vonohem! Këndojmë së bashku këngën e urimit, ta ndajmë dhe atë tortë... që dikush i ka futur gishtin... ta provoj (Qesh në mënyrë hysterike) dhe unë e di kush e ka bërë! E di! (Ja bën shoqëruesit me dorë, i cili e shtyn drejt daljes. Dalin, duke kënduar të dy me zë të ulët) Happy birthday tou you

SKENA 5

Me muzikën e urimit në sfond, ata të katër pas ikjes së saj përqendrohen para kornizës bosh, duke dhënë idenë se po e shikojnë me vëmendje të madhe. Në fillim të katër janë me kurriz nga ne dhe gjithë dialogun e vazhdojnë në atë mënyrë

- PRONARI - Ju shikoni gjë?
- VAJZA - Unë për vete nuk shoh asgjë...
- STUDENTI - Por atëherë përse jemi të përqendruar të katër para kësaj kornize!
- PROFESORI - Për deri sa ajo tha që ai na vështron duhet dhe ne ta vështrojmë. (Ata shikojnë nga ai) Mos më shihni në këtë mënyrë. As unë nuk shoh ndonjë gjë përveç një kornize të bukur...
- PRONARI - ...dhe të shtrenjtë!
- STUDENTI - Ti çdo gjë e lidh me çmimin! Unë do të thosha më shumë se e shtrenjtë... një kornizë misterioze!
- VAJZA - Si ato të atij trekëndëshit të Bermudës?! Ti çdo gjë e sheh misterioze. Ai të lirë apo të shtrenjtë. Ky tjetri... Bu! Nuk është fjala tek korniza, por tek ajo që duhet të jetë brenda saj! A nuk është kjo më e rëndësishme! Për mua ajo grua nuk është në rregull nga trutë e kokës! A nuk ju duket kështu?!

- PRONARI - Nuk dihet kush nuk është në rregull?! Ajo apo ne të katër qe kemi ardhur këtu!
- STUDENTI - Deri sa ajo sheh brenda asaj kornize atë që nuk është dhe ne të tjerët rrimë para saj duke diskutuar është apo nuk është... janë të dyja ato që tha ai! (Pauzë)
- PROFESORI - Frojdi thotë... (Tre të tjerët kthehen menjëherë nga ne. Ai e lë fjalën përgjysmë)
- VAJZA - Profesor! Keni qenë ndonjëherë në Spanjë!
- PROFESORI - (Kthehet dhe ai si ata) Jo. Asnjëherë! Pse!
- VAJZA - Sepse sa të merremi çfarë mund të ketë thënë Frojdi për këtë rast, a nuk do ishte mirë të merremi me atë që ajo zonjë sapo tha pak më parë! Për ne! Për atë në kornizë! Për Spanjën ku ka qenë ai! Për atë që ne me njeri tjetrin jemi më shumë të lidhur se sa kujtojmë! (Pauzë) Unë për vete nuk kam qenë kurrë në Spanjë, megjithëse e dëshiroj të shkoj... (Të katër ndriçohen më mirë, ndërsa korniza sfumohet)
- PRONARI - Mund të duket rastësi, por i vetmi vend ku nuk kam lidhur ndonjë kontratë është Spanja...
- STUDENTI - Ky është udhëtimi im i parë jashtë vendit tim... dhe pikërisht këtu, në këtë vend... misteresh! (Pauze) Ajo ka të drejtë. Në Spanjë nuk kemi qenë, ku ka qenë ai! Këtu jo e jo! Atëherë çfarë na lidh me atë djalë! Ku! Si!
- PRONARI - Në fakt ajo dinte shumë për ne!
- VAJZA - Sot... nuk është e vështirë! Facebooku, interneti...

- PRONARI - Nuk është punë interneti! (Ata e shikojnë) Të pak-tën flas për vete! Ajo foli për një pompë azme që mua më ka munduar shpirtin... gjë që nuk besoj të jetë shkruar në asnjë faqe interneti miqtë e mi! (pauzë)
- VAJZA - Hëm! Si të tha ajo ty? Mos i harxho kot ato mush-këri që ke, se më përkasin mua jo ty!
- PRONARI - Ashtu si t'u drejtua ty vajzë... që i bije pianos së tim biri!
- PROFESORI - ... dhe... sipas asaj që tha ajo... e ke njohur më shumë se ç'duhet!
- VAJZA - Në mos gabohem, i dashur profesor, ajo tha që ai aty... ishte gej, pasi kishte thënë dhe më parë që: ajo që unë nuk e doja tek im bir ka lindur tek ty!
- PROFESORI - E çdo të thuash ti me këtë!
- VAJZA - Ajo ta tha direkt! Ti s'ke pse bën të çuditurin!
- PRONARI - Të pyeti edhe kur ishe bërë hileqar!
- PROFESORI - (I shqetësuar dhe i revoltuar) Ju! Ti! Ajo! Nuk keni asnjë të drejtë! Mos e kërkon vetëm tek unë atë që ajo mendon se na lidh me të birin e saj! Besoj e patë të gjithë që atë grua atje e lidh me atë portret bosh për ne, plot për atë, jo vetëm ato që nuk i donte tek i biri... por ato që i donte dhe më shumë! Ti psh (Studentit) A nuk të tha ajo je pika ime më dobët e kësaj feste?!
- STUDENTI - Ndoshta për moshën... më të afërt me atë... aty...

- VAJZA - Nuk besoj vetëm tek mosha! Pse ti pikërisht pika më e dobët! Ai ka të drejtë! Shiko më mirë brenda teje mbase na ndihmon dhe ne të dalim nga ky rreth!
- PRONARI - Me këtë rast mbase dhe zbulon dhe ndonjë gjë nga misteret e tua!
- STUDENTI - Ti mos e ngri zërin! Ta tha ajo, jo unë...
- PRONARI - Do ta ngre sa të dua! (Ja thotë në sy duke ngritur zërin)
- STUDENTI - Me mua jo!
- PROFESORI - Hej ju! Mos na e ngrini zërin më shumë se ç'duhet!
- VAJZA - Ou! A nuk e ngrite ti zërin pak më parë?! (Bërtet) Juve ju them! (pauzë) Se jeni meshkuj nuk do të thotë që dhe unë nuk kam të drejtën time ta ngre zërin! (Fillojnë një grindje që më shumë është e shoqëruar me thirrje që vinë jashtë tyre, që ata i shoqërojnë me lëvizje të revoltuara. Në fund gong. Dëgjohet zëri i Djalit që vjen si jehonë e largët)
- ZERI DJALIT - Shshsh! Kalamaj të rritur! Shshsh! Mos bëni si të rritur të vegjël!
(Ata instinktivisht kthehen nga korniza, e cila ndriçohet mirë. Brenda kornizës tani është Djali, në pozicion normal, të një njeriu që qëndron brenda kornizës. Por përsëri ata nuk e shohin)
- VAJZA - Kush foli!
- TE TJERET - Bu!
- VAJZA - A thua të ketë folur ai!
- ATA TE TRE - Kush ?!

- VAJZA - (Me një zë të trembur) Ai që është brenda asaj kornize!
- PRONARI - Unë vazhdoj të mos shoh asgjë aty! Për mua është bosh...
- PROFESORI - Ndoshta është aty... deri sa ajo e sheh!
- STUDENTI - Po ajo është nëna e tij... dhe mundet...
- VAJZA - Po a nuk jemi dhe ne pjesë e tij?! (Pauzë) Ashtu tha ajo! (Muzikë. Mbeten të ngrirë para portretit. Ka hyrë Shoqëruesi, që i sheh ata në atë gjendje. Vështron ata, vështron portretin)
- SHOQERUESI - Se si më dukeni! Keni bërë llafe me njeri tjetrin? Apo ju ka thënë gjë ky! (Nga portreti) Shih! Prapë me njollë ky! Unë e pastroj... ky po njëlloj! (e pastron. Djali nuk reagon. Shoqëruesi e pastron, largohet, shikon, i shkon përsëri, e pastron) Do bëhet prapë ky. E njoh mirë. Kështu bën gjithmonë! Unë e pastroj... ai, po si ai! (Atyre në intimitet) Edhe juve ju duket sikur s'është aty? Sikur është bosh ajo kornizë? Histori e vjetër kjo! (I tërheq në një cep, ku mendohet se janë jashtë vështrimit të portretit. Me pëshpërima) Ajo më dërgoi këtu... të shoh për atë! Lodër e vjetër kjo! Kemi katër vite që e bëjmë! Çdo përvjetor të ditëlindjes së tij! Ky është i pesti! Ajo përgatit tortën... e të tjerat! E presim të dy! E presim gjatë! Në fakt nuk vjen. (Gjatë kësaj kohe ai del nga korniza dhe shkon pranë tortës. Fut gishtin në tortë, e lëpin me kënaqësi te dukshme, pa parë nga njeri,

del) Ja! Ai përsëri u bë pis! (Shkon tek korniza dhe bën të njëjtin veprim si më parë, por tani me portret bosh) Tani ju duket sikur është?! E di unë! Kështu ndodh! Ky është viti i pestë! Këtë vit ajo... shkoi vet ta kërkonte... atje ku ai ishte! Me sa duket, e ka takuar dhe ai i ka dhënë fjalën se do vij... por me një kusht! Po të vinit dhe ju! (Muzikë) Prandaj ju ka thirrur! Prandaj dhe është e sigurtë që ai kësaj radhe do të vij! Edhe unë e besoj se ai kësaj radhe do të vi! Çfarë keni! Ju mbyll goja?! Pak më parë u grindet me njeri tjetrin! Nuk keni faj! Jeni të stresuar! Por gjithçka do të përfundojë. Po shkoj ti them asaj se nuk është këtu. Megjithëse e di që nuk është dhe atje! Dhe ju lutem!

Po ju tha ajo që është këtu... mos e kundërshtoni edhe po nuk e patë! Edhe ju e kuptoni që duhet të marrë fund kjo histori! Si për ju! Për atë! Për këdo që na dëgjon! Por dhe për mua në fund të fundit! (Shikon kornizën) Se ja psh sikur unë t'ju them se sikur ky nuk është këtu?! Çfarë do thoni ju! Nuk është këtu! Joo! Kur e shikoni mirë që është! Aty! Më kuptuat, besoj!

(Bën të dalë)

- STUDENTI - Më falni! (Ai ndalon, dhe kthehet nga ata) Ky këtu... në këtë... kornizë... ka vdekur? Dhe...
- SHOQERUESI - ... dhe çfarë!
- PROFESORI - ... dhe ajo e di të gjallë!

PRONARI - ... dhe në qoftë kështu... duhet dhe të luajmë atë që ajo nuk do të dijë?!

VAJZA - ... dhe pse ne të shkretën! Pikërisht ne!

SHOQERUESI - (I nevrikosur) Ajo ka të drejtë kur thotë se ju bëni sikur nuk doni të kuptoni! Ju jeni të lidhur me këtë portret! Ja u tha ajo! Ja u thash dhe unë! Kurse ju?! E gjitha kjo nuk është një lodër! Nuk do ju thërrisnin kaq larg për një gjë të tillë! Sa për atë që ju donit të thoni! Kush tha që ai ka vdekur dhe ju duhet bëni thjesht lojën e një nëne që nuk pranon vdekjen e të birit?!

Joo! Ju keni tjetër mision këtu! Tjetër gjë... që është e lidhur me ju dhe vetëm me ju! Dhe po më dëgjuat mua mos e përmendni më atë fjalën... të vdekur! Një fjalë që nuk shkon në një botë të përzierë me të gjallë, që e ndjejnë veten të vdekur dhe të vdekur, që akoma janë gjallë! E dini! Kohët e fundit, së bashku me zonjën kemi parë në video një film të ri me titullin: “Frankeshtain i mbivendosur”. Që në fillim, filmi hapet me një dedikim : Të vdekurve! Të vdekurve të gjallë! Të gjallëve të vdekur! Të mbijetuarve! (Studentit në intimitet) Si shumë nga ato mistere që ti po kërkon djalosh, së bashku me atë aty!(Tregon nga harta dhe del. Ata shtangen. Muzikë)

STUDENTI - (Nën zë, si me pëshpërima) Kuptuat gjë ju nga e gjitha kjo!

VAJZA - Mua ky më duket më keq se ajo tjetra!

- PRONARI - Do të jetë një shaka e rëndë !
- PROFESORI - Dhe ti e di mirë që nuk është një shaka! A nuk ju duk pak më parë se e patë më tërë mend atë që ishte brenda kornizës?! Unë, për vete, e ndjeva këtë! (Pauze) Nuk përgjigjeni! E keni pasur dhe ju këtë ndjesi!
- VAJZA - Tani e sheh ?! Është aty, profesor?!
- PROFESORI - Tani jo! Por pak më parë... nuk e di! Mu duk sikur e pash! Sikur po më shikonte! Po na shikonte! Nuk e di çfarë ishte! Femër! Mashkull! Por një gjë është e sigurtë, ama... që na shikonte...
- VAJZA - Unë për vete nuk pash gjë! Ashtu si nuk po shoh dhe tani.
- STUDENTI - Nuk është puna se e shikojmë apo nuk e shikojmë atë që shikon ajo aty! Natyrisht dhe ai tjetri. Fjala është që dhe unë e ndjej se ai atje është aty! Ekziston! E dini çfarë kam zbuluar deri tani nga e gjitha ajo histori aty?! (tregon hartën) Kur nuk i japim shpjegime gjërave... i quajmë mister... si të gjitha ato që kanë ndodhur atje... si çdo gjë që po ndodh këtu!
- PRONARI - Unë nuk mund të them e pash apo nuk e pash! Por vështrimin e tij e ndjeva! Kjo është e sigurtë...
- VAJZA - Mua më trembi më shumë ai citimi që ai bëri! E dëgjuat?! Përmendi një film të Frankeshtajnit! A thua se jemi në një skenë filmi me Frankeshtajnë dhe hije që sillen rreth tij! E dëgjuat, si e tha? Të vdekurve, tha...të parën...

- STUDENTI - ... të vdekurve të gjallë...
- PRONARI - ... të gjallëve të vdekur...
- PROFESORI - ... por dhe të mbijetuarve! Unë për vete e shoh veten në këta të fundit.
- VAJZA - ... natyrisht dhe unë...
- STUDENTI - Atëherë kush janë ata të parët: të gjallët të vdekur... të vdekurit e gjallë?
- PRONARI - ... apo dhe vetë të vdekurit! Në qoftë se nuk jemi ne, janë ata! (Muzikë)
- VAJZA - Mua mu kthye frika miqtë e mi më shumë se kur-rë! Dëgjoni! (Ata të vëmendshëm. Dëgjohet një si zhurmë treni në arritje dhe me sirena të largëta paralajmëruese) Më duket se filloi! A nuk është mirë që për çdo rast të shikojmë edhe si mund të dilet që këtej!

INTERMEXO 2

Me ritmin e zhurmës së një treni, e të një karroce që ecën nëpër rrugë, shoqëruar me zhurmën e shiut dhe të vetëtimave që vinë duke u shtuar, ata të katër në një kërcim të egër ku kërkojnë të dalin nga rrethi që janë, vinë vërdallë nëpër dhomë për të gjetur një rrugë dalje, por gjithmonë ndeshin me mure që i kthejnë pas... deri sa përfundojnë të shpërndarë në pika të ndryshme, në pritje të çfarë do të ndodh. Zhurma e trenit shtohet duke dhënë idenë se është pikërisht mes nesh në skenë! Ka hyrë Nëna, e shtyrë nga Djali, pas tij Shoqëruesi, a thua se janë pjesë e një treni në lëvizje. Nëna komandon gjithçka, ajo lëviz, duke imituar një tren dhe duke ecur ndalon në çdo pikë ku janë ata, duke i marrë me vete pas çdo qëndrimi.

Në fund bëhet një tren i gjatë me të gjitha vagonët e vet. Në këtë gjendje ajo ecën nëpër dhomë, duke imponuar lëvizje të ndryshme, herë me një dore, herë me tjetrën, herë duke ngritur njëren këmbë, herë tjetrën, lëvizje këto që i pasojnë të gjithë në mënyrë të njëllotë. Në një moment ajo ndalon, tërhiqet mënjane, po kështu dhe Shoqëruesi i cili merr rolin e një polici treni, që komandon tani nisjen e këtij treni tjetër me në krye Djalën dhe më pas ata të katër! Nëna shkon në pozicionin e saj të zakonshëm dhe që atje vëzhgon lëvizjet e tyre. Ata të pestë tani bëjnë përsëri lëvizjen e një treni, por tani më të ngadalësuar dhe me lëvizje të unifikuara me njëri tjetrin, si një trup i vetëm. Në një moment këto lëvizje bëhen më

MISTERI I TREKËNDËSHIT TË BERMUDES... !

statike si në një film me xhiro të ngadalta deri sa ndalojnë. Duket që ata nuk e vënë re praninë e Djalit...

SKENA 6

Nëna në platformën e sipërme, së bashku me Shoqëruesin

- NENA - (Si me pëshpërima, Shoqëruesit) Ja u the atë punën e atij filmit?
- SHOQERUESI - Ja u thash...
- NENA - Dhe ata!
- SHOQERUESI - Bu! Si gjithmonë...
- NENA - (Atyre) Filmi u dedikohet... të vdekurve...
- SHOQERUESI - ... të vdekurve të gjallë...
- NENA - ... të gjallëve të vdekur...
- TE KATER - ... dhe të mbijetuarve...
- NENA - Pikërisht! Prandaj jemi këtu! (ngre zërin) Juve ju them! (Ata shkuden nga gjendja e mëparshme) Ai ka ardhur! Ju ndoshta nuk e shihni! Por ai është këtu! Unë e di! Unë e ndjej! Ja! Përsëri e kanë prekur tortën time! Kësaj radhe unë e di, kush! (Treni i porsaformuar qëndron në pozicion statik , a thua se dikush i ka hipnotizuar. Shoqëruesit)
Ata përsëri bëjnë sikur nuk duan ta shikojnë!
- SHOQERUESI - Zonjë! Nuk është puna se këta nuk duan ta shikojnë... ndoshta kujtojnë se nuk e shikojnë!

- NENA - Dhe pastaj! Kjo duhet të marrë fund! Jo s'ë shikojmë, jo kujtojmë sikur nuk e shikojmë! Ai është me ju! E shihni apo nuk e shihni! E njihni apo nuk e njihni! Ai është aty me ju! I lidhur fort pas jush! Ash-tu si ju jeni të lidhur fort pas tij!
- PRONARI - (Ata në pantomim mundohen të shkëputen nga ai dhe nga njeri tjetri, por nuk e bëjnë dot. Jepet ideja që ata përsëri nuk e shikojnë Djalin) Zonjë! Ju mund të keni të drejtë! Vërtet, që kjo duhet të marrë fund. Na thoni çfarë kërkoni prej nesh... dhe të ikim në punën tonë!
- NENA - Pse kjo këtu nuk është puna juaj! (Shoqëruesit) Çfarë thonë ata! Nuk është puna e tyre?! Kjo është më shumë se puna juaj! Ndoshta edhe nuk e shihni, ose bëni sikur nuk e shihni! Dhe kjo është puna juaj! Por edhe në qoftë se nuk e shihni është përsëri faji juaj! Shkaktarët jeni ju dhe vetëm ju! Ju keni bërë, e vazhdoni të bëni që im bir të mos vij në ditëlindjet e tija!
- PROFESORI - Ne?! Mos ka ndonjë gabim në këtë mes! Nuk ka mundësi të jesh shkaktar i një mos ardhje në një ditëlindje... kur nuk ka asnjë lidhje me atë që feston këtë ditëlindje?!
- VAJZA - Edhe unë jam në një mendje me të! Më pëlqejnë aventurat... por jo ku ato nuk kanë asnjë sens! Ju lutem!

- STUDENTI - Zonjë! Në qoftë se ju mendoni se ne mund të japim një ndihmë... në atë që ju prisni... ndoshta... si të them... mbase duhet...
- NENA - (revoltuar) Çfarë duhet... duhet! Këtu asgjë nuk duhet! Këtu është! (Shoqëruesit) Kjo nuk është e drejtë! Kjo është makabre! Më makabre se ajo që më ndau nga im bir! Më keq! Shumë më keq! (Studentit) Ti... që ke futur hundët... atje ku i fuste im bir! Ik, shiko tek ajo hartë! Shko! Po zotërinj dhe ju zonjushë! Erdhi koha të hapim kartat! Në atë hartë misteresh, ai, im bir... ka lënë shënimet e tija. Merri! Hapi! Lexoi! Lexojua dhe atyre! (Studenti shkon tek harta, pa ditur çfarë të bëj) Ajo... me atë copë letër me ngjyrë ndryshe nga të tjerat. Studenti merr letrën në dorë) Ajo... pikërisht ajo!
- STUDENTI - Zonjë! Kjo letër nuk ishte këtu më parë...
- NENA - Si nuk ishte! Djalosh ajo aty ka qenë! Ka vite që është aty! Apo jo!
- SHOQERUESI - Natyrisht që është dhe ka qenë aty! Nuk ka si të jetë ndryshe!
- STUDENTI - Unë jam i sigurtë për këtë! Sot, pikërisht sot, kam qenë disa herë këtu para kësaj harte. Po kjo nuk ishte! Ju betohem që nuk ishte! (Atyre) Të paktën më besoni ju!
- NENA - E njëjta histori me ju! Nuk ishte! Nuk është! Nuk e shoh! Nuk dua ta shoh! (Shoqëruesit) Më lodhën këta me këtë janë... nuk janë! Shohin, nuk shohin...

- SHOQERUESI - Pse kemi ardhur! Pse nuk kemi ardhur më parë...
- STUDENTI - (me letrën në dorë) Kjo letër nuk ka qenë këtu! Dhe nuk ka pse të jetë këtu! Nuk ka lidhje fare me ato të tjerat! Është tjetër gjë.
- NENA - Ajo nuk është tjetër gjë! Ajo është ajo që është! Pse nuk ja u tregon dhe atyre!
- STUDENTI - (Insiston) Kjo këtu... është e mbushur me ngjarje... që si ka dhënë njeri përgjigje dhe të gjitha kanë ndodhur brenda këtij trekëndëshi prej 3 milion e nëntëqindmijë kilometra katrore nga Puerto Rico (demonstron në hartë), Malbourn të Floridës dhe pika e tretë në Bermuda nga ka marrë dhe emrin!
- NENA - Dhe pastaj?!
- SHOQERUESI - Pikërisht! Po pastaj!
- STUDENTI - Kjo letër flet për një aksident të ndodhur në një tren... zonjë !?
- NENA - Pikërisht në një tren...
- SHOQERUESI - Ishte një tren...
- STUDENTI - (përplas dorën mbi hartë) Por të gjitha këto sa kanë ndodhur këtu, më shumë se 1000 të zhdukur në gjithë këto vite, kanë ndodhur mbi det zonjë!
- NENA - E di... mbi det...
- SHOQERUESI - Në fakt është oqean... aeroplanë të rrëzuar... anije të mbytura ...
- STUDENTI - Dhe natyrisht, jo tren, zonjë! Këtu! Pikërisht këtu!
- NENA - Dhe pastaj! Çfarë ka ajo, që shkruhet aty, që ty nuk të pëlqen?!

- STUDENTI - Kjo! (tregon letrën) S'ka lidhje me ato që shkruhen në këto copëza të tjerash letrash, zonjë!
- NENA - Si nuk ka lidhje! (Ngre zërin) A nuk janë ato copa letrash dëshmi jetësh të humbura në ato far aksidentesh! Ku akoma ato mijëra shpirtra të humbur në atë trekëndësh nuk kanë gjetur qetësinë e tyre! A nuk flitet dhe aty për një aksident! A nuk ka dhe aty viktima?!
- STUDENTI - Po zonjë ka... pesë veta thotë!
- NENA - Tamam pesë... aq sa bëheni ju... bashkë me tim bir! Pesë! Rastësi e bukur! E!
- STUDENTI - Mund të jetë e gjitha e vërtetë zonjë! Vetëm se çfarë do këtu... në këtë hartë... një aksident treni... ku ka vetëm ujëra deti... apo dhe oqeani?
- NENA - Sepse në atë tren ishte dhe im bir! (Muzikë... Pauzë. Studenti i heshtur me letrën në dorë, i bashkohen dhe të tjerët. Djali, i mbetur vetëm, tërhiqet ngadalë brenda kornizës së vet)
- STUDENTI - Zonjë! (pauzë) Më falni! Nuk doja...
- NENA - Çfarë tha ai!
- SHOQERUESI - Nuk donte... tha...
- NENA - Për çfarë nuk donte! Mbase edhe unë nuk doja! Dhe ai nuk donte! Dhe ju nuk donit!
- PRONARI - (Duke treguar portretin) Dmth... Ky... apo?
- NENA - Ai! Unë nuk kam tjetër! Vetëm atë kam!
- PROFESORI - Pra kjo ditëlindje? Ajo tortë aty?
- NENA - Është për atë!

- VAJZA - Më falni zonjë! Dmth... ajo (nga torta)... ai (nga portreti)... që presim... (tregon letrën që ka në dorë studenti) është... një nga këta ...të pestë... që shkruhet aty!
- NENA - Jo, njeri nga të pestë! Është njeri! Është... ai... im bir! Ai ka ditëlindjen sot! Prandaj jeni dhe ju këtu! Ju të katër!
- PRONARI - ...për të formuar pesëshen! Unë asgjë s'po kuptoj!
- STUDENTI - (Nga Pronari, që të mos. Nënës) Na vjen keq, zonjë!
- NENA - Çfarë! (E revoltuar ngre zërin) Juve ju vjen keq! Si ju vjen keq për gjithë ata emra të zhdukurish që keni shënuar në ato copa letrash?
- STUDENTI - Nuk doja...
- NENA - Mos më ndërprit! Ju vjen keq?! Përse ju vjen keq! Ju nuk më njihni mua! Nuk e njihni as atë! Kjo është një hipokrizi që mund ta bëjnë vetëm ata që s'kanë të bëjnë fare me atë që ka ndodhur, por vetëm bëjnë detyrën e tyre! Jo! Jo!(Shoqëruesit) Ata akoma nuk e kanë kuptuar pse janë këtu!
- SHOQERUESI - Dhe unë them, zonjë e dashur, se ata akoma nuk e kanë kuptuar përse janë këtu! Ndoshta ju duhet t'ia thoni.
- STUDENTI - Zonjë! Në qoftë se ju thoni që ne nuk ju njohim as ju... as atë! Pra, e gjitha çka thotë kjo copë letër... përbën, për ne, një mister, më mister se të gjitha ato që janë aty!

- PROFESORI - Një aksident i ndodhur në Spanjë! Shumë larg që këtu! Por dhe vendi që asnjëri nga ne nuk ka qenë, as për të jetuar as mbi ndonjë tren udhëtarësh! (Të tjerëve. Ata pohojnë)
- VAJZA - Ne ju kuptojmë zonjë! Por nuk shohim asnjë lidhje me atë aksident!
- PRONARI - Dhe as me atë që po ndodh këtu. Ju keni të drejtë. Jeni e mërzitur! Por si mund t'ju ndihmojmë ne!
- NENA - E dini që po më bëheni shumë te bezdisshëm! Shumë! Zotëri i nderuar! Njeriu mërzitet kur i shpohet goma e makinës, kur i përmytet shtëpia apo kur humbet avionin! Por jo, kur humbet djalin e vetëm!(Pauzë. Lëviz e shqetësuar në platformë. Ata e ndjekin me sy) C'hyn mërzitja këtu zotëri! Nuk ka asnjë fjalë tjetër në fjalor që të tregoj sado pak atë që ndjen shpirti im! Pëh! Mërzitje! Pastaj, çështë ajo tjetra! Si mund t'ju ndihmojmë! Kë të ndihmoni ju! Mua! Por ju nuk keni ardhur për këtë zotërinj të nderuar dhe ju zonjushe që i bini pianos së tim biri! Jo! Ju duhet të bëni, të vetmen gjë që ju takon të bëni! Të më ktheni tim bir! Ashtu si ishte para se të ikte në atë Spanjën e largët! (Ata tërhiqen nga ky kërcënim pa kuptuar gjë)
- STUDENTI - (Duke treguar letrën) Zonjë! Çfarë ka ndodhur me djalin tuaj! Dhe... (ngre supet duke treguar dhe të tjerët)

- NENA - ... dhe... çfarë! Do të thuash që ju nuk keni lidhje me atë... ngjarje aty!
- VAJZA - Jo! Ngjarje... e trishtueshme... e tmerrshme do të thoj! Por ne, unë dmth, por besoj dhe këta! Ju thatë vetë që nuk ju njohim! Nuk e njohim dhe atë!
- NENA - Po kjo nuk do të thotë që... ju me atë, apo dhe me mua... por edhe me njeri tjetrin të mos jeni të lidhur aq pazgjidhshmërisht sa të mos jeni pjesë e një ceremonie të përbashkët, ditëlindjeje... apo ditëvdekje... merreni si të doni!
- ATA - (Të shqetësuar) Ne! Me atë?! Me njeri tjetrin! Me ju!
- NENA - Ju! Me atë! Dhe me njeri tjetrin! (pauzë) Në atë copë letër ka një datë. Pikërisht! Kanë kaluar pesë vjet! (ka një muzikë të trishtueshme) Që atëherë nuk e kam parë më tim bir!Për katër vjet e prita! Çdo ditëlindje! Po ai nuk erdhi! Vitin e pestë, vendosa ta kërkoja! Ta bindja të vinte me mua të festonin këtu... në shtëpinë tonë... këtë përvjetor ditëlindjeje! Dhe ai vendosi të vinte. Por! Duhej të vinit dhe ju! Vetëm kështu... ju... të katër dhe ai... pra pesë bashkë... mund ta festonim këtë ditëlindjeje... që për katër vjet nuk e festova dot! Prandaj jeni këtu! Të më ktheni atë që i keni marrë tim biri... që ai të mund të festoj me nënën e vet!
- VAJZA - Çfarë të kthejmë zonjë! Unë s'di ti kem marrë gjë djalit tuaj... të cilin as edhe s'e njoh!

NENA

- (Bërtet) Mjaft! Kjo u bë e patolerueshme tani! Shikojeni mirë atë datë aty! Pas asaj date... im bir... nuk është më ai që ishte! Dhe po pas asaj date... edhe ju nuk ishit më ata që ishit! Ajo datë ndan dy copëza jetësh, miq të nderuar! Para dhe Pas! Para... ishte im bir që kishte zemrën e tij, mushkëritë e veta, veshkat e veta... palcën e tij të kurrizit! Ndërsa ju ishit gjysmë të vdekur! (Duke treguar me gisht secilin) Ti... me një zemër të të sëmurë! Ti me veshkat e copëzuar! Ti tjetri me mushkëri që po të merrnin frymën dhe ti tjetra, duke u paralizuar çdo ditë nga sëmundja që po të merrte jetën! Këta ishit ju... para! Këta jeni ju tani... pas! Kurse ai... im bir ka pesë vjet që nuk vjen më tek nëna e tij! Ju keni pesë vjet që i jeni kthyer jetës suaj... të mohuar më parë! (Zbret nga Platforma. Ata tërhiqen dhe mblidhen të gjithë pranë kornizës. Ka një muzikë tronditëse)
Dua të më ktheni ato që i takojnë tim biri!

INTERMEXO 3

Ata shpërndahen të tmerruar. Ajo i ndjek me karrocën e saj, i shtyrë nga Shoqëruesi. Dëgjohen të amplifikuara të gjitha zhurmat e mëparshme, tik-taku i një zemre, frymëmarrje e një njeriu, dhe gjithmonë zhurma e trenit dhe e shiut që bie. E gjithë kjo vjen duke u rritur. Në një moment duket sikur ata duan të kapin një tren në ikje, por nëna nuk e lejon këtë duke e

prishur gjithmonë radhën e vagonëve që ata duan të formojnë. Zhurma e trenit shtohet deri sa përfundon si një goditje e madhe mes dy trenave dhe një fikje e menjëhershme e dritave. Dëgjohen vetëm sirenat e ambulancave dhe sinjali që jep një aparat që mat të rrahurat e zemrës, deri sa nga nga tiktaku kalohet në sinjalin “pjatë”, si quhet në mjekësi, pra një sinjal i

vetëm që tregon që pacienti ka vdekur. Me këtë sinjal hapen dritat. Ajo ka zbritur poshtë, ndërsa ata të katër janë shpërndarë në pika të ndryshme, të trembur nga ajo. Djali me qetësi ndjek skenën nga korniza e tij. Ajo i ndjek ata në çdo lëvizje të tyre, të cilët sa herë ajo i afrohet, ata lëvizin, jo në grup por sipas afrimit që ajo bën kundrejt secilit. Ajo i ndjek dhe vazhdon monologun e saj, a thua se nuk flet me ata...

SKENA 7

Nëna në një skenë gjyqi me ta, a thua se ajo është gjykatësi dhe ata të pandehurit

NENA

- Ai iku në Spanjë! Unë nuk doja, por iku! Nuk është e lehtë ti mbash sot fëmijët pranë! Kaloi kështu një vit e gjysmë larg! Erdhi vetëm një herë, për vit të ri! Pastaj... asgjë! Një fjalë e urtë italiane thotë, kur nuk ke lajme, ka lajme të mira... dhe unë jetoja me këtë mosmarrje lajmesh shpresuese! Kur një ditë...(Një vetëtimë e fortë) erdhi dhe lajmi! Natyrisht nuk ishte i mirë! Çuditërisht këto lloj lajmesh vinë kështu menjëherë, hyjnë nga dera, nga dritarja, nga muret! Hyjnë jo nga veshët dhe nga sytë, por gjithandej... nga barku, nga gjoksi! (Duke folur dhe duke u munduar ti prekë ata me duar) Përfundova dhe unë në Spanjë... për të njohur njërin nga ata të pestë! Ai ishte... im bir! Nuk pata nevojë ta shikoja që ta njihja! Nëna nuk sheh me sy... por me shpirt... me mendje! Unë isha e detyruar të kthehesha! Ai nuk erdhi me mua! Nuk ma lanë... a nuk erdhi vetë nuk e di! Në Spanjë lash shpirtin, por lash dhe këmbët! Këtu ato nuk më urdhëroheshin më... duke mu më bërë udhëtare

të përhershme të kësaj karroce! Megjithatë nuk u ktheva vetëm! Bashkë me mua erdhi dhe shiu dhe zhurma e trenit! Ato hynë në shtëpinë time në vend të tim biri! Shiu dhe treni! Treni dhe shiu! (Imiton) Puf-puf! Vu-vu! (Mundohet t'i verë në rresht ata si vagonë, por ata kundërshtojnë) Për katër vjet e prita çdo ditëlindje! Nuk erdhi! I bëja tortën me një krem që e dija vetëm unë! Nuk erdhi! Pas katër vjetëve vajta unë tek ai! E gjeta! Më tha dhe pse nuk vinte! Ja kishin marrë zemrën... veshkat... mushkëritë... palcën e kurrizit! Si mund të vinte ai pa ato! Vetëm kur unë i dhashë fjalën që do t'ia gjeja, ai më dha fjalën që do të vinte! Dhe ja ku jeni ju! Zemra! Mushkëria! Veshkat! Palca e tij e kurrizit! Ju erdhët! Ai ka ardhur! Por nuk shfaqet po nuk i dhatë ju atë që i takon! Shikoni mirë në atë letër! Datën! Muajin! Vitin! (arrin t'i vërë në rresht, por jo të lidhur me njeri tjetrin, në distancë) Do të gjeni, atë që unë sot pres nga ju! Më ktheni tim bir! E dua ashtu si e nisa që këtu para pese vjetëve! Të tërin! E dua! E dua! Të tërin! (Muzikë. Ajo para tyre, me kurriz nga ne. Shoqëruesi në rolin e një prezantuesi gjyqi)

SHOQERUESI - (Qëllon me çekiç) Ju lutem mbani qetësi! E di që nuk po bën zhurmë asnjë, por unë po bëj detyrën time... si në një seance gjyqësore...

NENA - Jo! Ky nuk është një gjyq! Unë nuk jam një gjykatëse! Ti nuk je një ftues gjyqi! Ata nuk janë të pandehur!

Gjithçka është ndryshe! Krejtësisht ndryshe! Unë jam një nënë që ka vite që pret t'i vij djali i vetëm për një festim ditëlindjeje! Natyrisht, jo më shumë se atë që bën çdo nënë! Besoj tani ju jeni të qartë përse ju kam thirrur! Jam kurioze të di nga ju çfarë mendoni! Pikërisht tani... që dini gjithçka!(Ata në rresht por të ndarë njeri nga tjetri. Ajo shkon me radhë tek secili e shtyrë nga Shoqëruesi. Në çdo ndalesë, ndriçohen vetëm ata të tre, të tjerët jo)

PROFESORI - (I pari në rreshtin e tyre) Kisha vite që isha në listë-pritje për një donacion veshke! Më ishte bërë jeta e padurueshme vitet e fundit! E dini çfarë është dializa , zonjë !

NENA - Diçka. (Shoqëruesit) Ti e di?

SHOQERUESI - Një lloj mbajtje në jetë në mënyrë artificiale e të gjithë atyre që e kanë mbyllur llogarinë me veshkën e tyre dhe janë në pritje të një veshke tjetër, natyrisht të dhuruar...

NENA - (rreptë) Të dhuruar!

SHOQERUESI - Më fal! Të marrë nga një person tjetër që nuk jeton më...

NENA - Pikërisht! Dhe pastaj!

PROFESORI - Për dy vjet rresht, një ditë po, një ditë jo në spital! Vitin e fundit kur gjendja u keqësua, u bë ditë për ditë! Deri sa një ditë më lajmëruan se dhuruesi ishte gjetur...

- NENA - Zotëri! C'është kjo! Dhuruesi ishte gjetur! A thua se dikush në tregun e shumicës ka gjetur dikë që ka dhuruar 20 palë këpucë për fëmijët jetim të një kontinenti tjetër... dhe ti këmbëzbathuri pa këpucë... bërtet: Dhuruesi ishte gjetur! Ai dhuruesi ishte një jetë tjetër... që aksidentalisht i ishte mohuar ekzistenca!
- PROFESORI - Më falni! Ndoshta s'u shpreha si duhet! Ku e lash! A po. Më lajmëruan se operacioni do bëhej! Për mua ndryshoi gjithçka! Si të thuash! Një rilindje! Një jetë tjetër! Dikur jetoja çdo ditë të jetës sime, sikur ajo...
- NENA - (E ndërpret)... të ishte e fundit! E qartë! Ti i rilinde ditët e tua, me një veshkë të marrë nga njeri që i kishte mbyllur ditët e tija! Dhe çfarë ndjen ti qa ndryshuar në jetën tënde pas kësaj!
- PROFESORI - Nuk e di zonjë! Shumë gjëra! Dikur nuk i lexoja me shumë dëshirë poezitë. Tani kam filluar të shkruaj dhe vetë të tilla! Më fal! Djali juaj shkruante poezi, zonjë!
- NENA - Shkruante! Pëh! (Shoqëruesit) Përse pyet në kohën e shkuar ky! (Shoqëruesi ngre supet. Profesorit) Jo! Unë po! Por di që nuk ishte shumë i prirë për seksin tjetër! Kupton besoj! Po ti!
- PROFESORI - Përpara, jo... Tani... më duket se po...
- NENA - (Shoqëruesit) E sheh! E dija që diçka do kish marrë nga im bir! Po pse pikërisht këtë! (Ja bën me shen-

jë Shoqëruesit ta shtyjë. Afrohen tek Vajza, e cila ndriçohet)

VAJZA - Nuk e di çfarë kërkoni nga unë! (qan) Imagjinoni një vajzë që donte të bëhej modele ta shikonte veten pa asnjë shpresë në një dhomë spitali! Dhe nuk e besoja kur më thanë se mund të shpëtoja vetëm pas atij trapianti të palcës sime të kurrizit... e cila më ktheu në jetë, zonjë!

NENA - Pse qan vazhdimisht ajo! Në këtë shtëpi ka kohë që nuk qahet më! Të lutem!

VAJZA - (Fshin lotët) Më falni! Nuk e di, por unë s'jam mësuar të qaj! Jam rritur pa prindër! Askush deri tani nuk ishte interesuar të më pyeste për atë që ka ndodhur! Sot, përherë të parë... Ju! Pavarësisht tonit tuaj të egër, zonjë, jeni i pari person që doni të dini për jetën time... për atë që ka ndodhur! Dhe ju jeni një grua... një nënë! Pra dikush që pyet për mua!

NENA - Nuk jam dikushi për ty zonjushë! Jam nëna e një pjesë të trupit tënd! Por kjo s'do të thotë që të krijosh iluzione, vajzë! Nuk mund të jem ajo që të ka munguar! Unë jam për vete në kërkim të asaj që më mungon! Dhe asaj pianos së tim biri i bie keq, zonjushë, keq... jo mirë!

VAJZA - Nuk i kam rënë kurrë më parë zonjë! Vetëm pas operacionit më lindi kjo dëshirë për pianon! As unë nuk e kuptoj! Një dëshirë e papritur...

- NENA - E papritur për ty, jo për mua! (Shoqëruesit) Këta nuk i kanë marrë vetëm organet tim biri, por dhe passionet! (Asaj) Por dhe ato përgjysmë! Im bir i binte shumë mirë pianos! (Lë atë. Shkon tek Pronari)
- PRONARI - Ka qenë një periudhë shumë e vështirë, jo vetëm për mua... por dhe për gjithë familjen. E shihja në sytë e tyre që gjithçka ishte varur tek ajo frymarrje ime që sa vinte e rëndohej! I pari që më dha lajmin se ishte gjetur më së fundi një mundësi për trapiantin që më priste prej vitesh, ishte pikërisht njeri prej fëmijëve të mi... më i vogli! E mbaj mend mirë atë ditë! Ka ndodhur para pesë vjetëve, por sikur ka ndodhur tani! Por e gjitha kjo zonjë... është pakuptim!
- NENA - Cila është pakuptim! (Shoqëruesit) Pse i duket gjithmonë këtij sikur flet me punëtorët e tij të asaj fabrike këpucësh...
- SHOQERUESI - Bu! Cështje zakoni, zonjë! Gjithë ata punëtorë nëpër këmbë nuk dëgjojnë po nuk u bërtite.
- NENA - Jo! Nuk është ashtu! Ai dikur, vinte vërdallë në atë fabrikën e tij, pa thënë asnjë fjalë, me pompë në dorë... dhe askush s'e kundërshtonte, sepse e mëshironin! Kurse tani mbush mushkëritë duke bërtitur, dhe nuk i ka as të tija, por të tim biri! Dhe a thua se ata tani e respektojnë?! Joo! Thjesht, i shmangen të bërtiturës së tij! Por im bir nuk i bërtiste njeriu. Ti pse i bërtet të tjerëve me një gjë që nuk është as jotja!

- PRONARI - Zonjë! Unë ju kuptoj! Por dhe ju duhet të më kup-toni! Kisha fuqinë, por jo shëndetin për t'i shprehur ato...
- NENA - Mjaft! Nuk mund ta dëgjoj më zërin tënd! Ka pesë vjet që nuk e dëgjoj zërin e tim biri dhe dëgjoj zërin tënd! Dale! Prit! Ndjej frymëmarrjen e tim biri! Merr frymë thellë! Lëshoje! Pak e nga pak! (Pronari bën çfarë i thotë ajo) Ah! Oh! Ndjej frymën e tim biri! Ti e di mirë, se je vet prind! Vetëm prindi është në gjendje të njoh aromën e frymës se krijesës së vet... dhe unë po e ndjej këtë aromë të tim biri! Oh! Ah!
- PRONARI - Zonjë!
- NENA - Mos fol! Kur flet më heq aromën e tim biri! Ajo më përket mua! Vetëm mua! Pëëst! Mbylle!(Shkon para Studentit, vihet ballë tij) Tani ti djalosh! Hall-ka kryesore e këtij zinxhiri! E ke dëgjuar! Për shumë gjëra të dashura në bote thuhet: Zemra ime! Të kam në zemër! Më rreh zemra për ty! Hë fol! Zemra e tim biri! Fol! (I vë dorën në gjoks) Ajo! E njoh! Ajo është! (E entuziazmuar) Rreh e kënaqur! Rreh e gëzuar! Si-ukur do të dalë nga ai gjoks dhe ti kthehet nënës që e rriti! (Duket sikur do t'ia shkul)
- STUDENTI - (Bën një hap pas, sikur do të mbrojë zemrën e vet) Zonjë! Kjo më përket mua! (Pauzë) Kohët e fundit kam parë një film me të famshmin doktor Hauz. Dikujt para se t'i bënin një trapiant zemre, ai ash-

tu i ashpër dhe i drejtpërdrejtë e pyet të sëmurin në mënyrë brutale: Ti e do me të vërtetë atë zemër !

NENA

- Kam kohë që nuk shoh më filma djalosh! As në teatër nuk shkoj. Por këtu nuk jemi as në një sallë teatri, apo kinemaje... por në shtëpinë time!

STUDENTI

- Pikërisht, zonjë! Shikojmë një film, apo dhe një shfaqje teatri dhe kur duam të mos pranojmë një gjë që del jashtë të përditshmes e justifikojmë me shprehjet: jeta nuk është teatër... nuk është film! Më besoni, zonjë e nderuar, mua më ka ndodhur vërtet ajo që thash pak më parë. I ndodhur në një spital jashtë vendit tim, në një listë pritje për trapianto, kisha rënë në një pesimizëm të thellë! Dy herë kisha tentuar të vrisja veten! Çdo gjë më dukej e pakuptimtë! I rënë shpirtërisht! I pafuqishëm dhe i lodhur së jetuari në atë gjendje! Dhe një ditë të tillë, mjeku që më komunikoi i pari, se kish arritur ajo që pritej, kur nuk pa në sytë e mi të shuar asnjë entuziazëm, asnjë reagim... më bëri atë pyetje të ngjashme me atë të doktor Hauzit:

Djalosh! Ju doni të jetoni! Në qoftë se je i bindur se nuk do të luftosh për të jetuar edhe në të ardhmen, është e kotë ta bëjmë këtë trapianto! Vendos! Pastaj më citoi një thënie, apo teori të Frojdit: Dëshira për t'u shëruar, apo dëshira për të vdekur, nuk janë të parëndësishme në mjekësi, në rastet e rënda si ky i joti! Në fillim nuk po kuptoja gjë! Çfarë duhet të vendos-

ja unë! Përse unë! Por pak më vonë e kuptova që ai e kishte seriozisht! Dhe atëherë unë vendosa, zonzjë! Po i thash e dua jetën! E dua atë! Dhe vetëm atëherë u bë operacioni, zonzjë! Që atëherë kam kërkuar të di kujt i përkiste ajo zemër qe tani më përket mua! Që atëherë më lindi dhe ky pasion për të zbuluar ato që kanë ndodhur në atë trekëndësh të famshëm të Bermudës, tamam si djali juaj! A thua se pikërisht ai pasion i përbashkët i një zemre më solli pikërisht këtu! Në shtëpinë e tij! Në ditëlindjen e tij!

NENA

- (Me një zë, gati në të qarë) Të lutem! Të lutem shumë! (Pauzë. Mbledh veten) Çfarë kërkon ti! (ngre zërin. Ndriçohen të gjithë) Çfarë kërkoni dhe ju të tjerët! Ty djalosh të pyetën, a doje të jetoje! Po pse nuk e pyeti njeri tim bir! A donte të vdiste! Pse! Pse! (Para kornizës) Ata kërkojnë të zbusin zemrën e një nëne! Por nuk mundem! Ndoshta e kam gabim! Ndoshta e kam duhej të isha e kënaqur, që një pjesë e trupit tënd jeton! Por unë dua të jesh dhe ti i kënaqur, biri im, me pjesët e trupit tënd qe t'i kanë marrë! Unë dua që të vish në ditëlindjen tënde! Hajde! Unë po të pres! Ajo tortë po të pret! (Ai del nga korniza, me hap të ngadaltë shkon drejt tortës. Duket sikur të tjerët nuk e vënë re këtë lëvizje. Ajo përballë të gjithëve) Ai ka ardhur! Unë e ndjej! Ti! Ai! Ajo! Ai tjetri! (Me kërcënim. Ata tërhiqen nën kërcënimin e saj, deri sa bëhen ngjitur njeri pas tjetrit) Do të më

ktheni atë që i keni marrë tim biri! (I shtyn, vendoset para tyre, duke i tërhequr pas si të hipnotizuar) Ju do të ma ktheni tim bir! Ai më përket mua! As një pjesë e trupit të tij nuk ju përket juve!

Përsëri një zhurmë treni dhe ata të tërhequr nga nëna lëvizin në skenë si një tren. Shoqëruesi përsëri në rolin e një polici treni. Përsëri zhurmat e njohura, si shiu, tik-taku i zemrës, zhurma e trenit. Ajo ngjitet në platformën e sipërme dhe futet brenda kornizës, ata pas. Dëgjohet përplasja e fortë e një treni dhe gjithçka bie në qetësi. Fiken dritat

SKENA 8

Nëna në platformën e poshtme. Ata të katër brenda kornizës së madhe. Duket sikur i ndan një shtresë xhami nga ambienti, pasi nga lëvizjet që bëjnë, duken të izoluar. Djali pranë tortës dhe ai i pandriçuar. Ata të katër me një ndriçim të veçantë si në një kuadër pikturë. Një muzikë e një trilli që kujton dikë që është i mbyllur brenda. Shoqëruesi ka hyrë me një kovë në dorë dhe me pajisje për pastrim, si një furçë pastrimi dhe një leckë.

SHOQERUESI - Unë e pastrova këtë dhe kjo bëhet përsëri pis. Ja tamam këtu ku ishte më parë! (Pastron por duke i prekur ata realisht, të cilët mundohen të reagojnë, por ai nuk konsideron ekzistencën e tyre) Ja dhe këtu! Shih këtu!

NENA - Boll e pastrove atë kornizë! E përse duhet e pastër?!

SHOQERUESI - Jo zonjë! Kam katër vjet që e pastroj! Përse të mos ta pastroj dhe tani!

NENA - Tani nuk ka më vlerë! Për gjë tjetër jam unë tani e preokupuar!

SHOQERUESI - Keni të drejtë zonjë! Po unë bëj detyrën time! Këta lëvizin shumë... dhe më bëjnë xhamin pis nga brenda! Por unë nga brenda nuk e pastroj dot! Dhe kjo nuk është e drejtë! Këta nuk kanë çfarë të humbasin!

Kurse unë humbas dinjitetin! (Vazhdon të pastrojë)
Kjo botë është e mbushur me padrejtësia! Mendoni
sa njerëz dalin në sheshe dhe rrugë të revoltuar! Bër-
tasin! Shajnë! Kërkojnë të drejtat e tyre! Dhe përse?!
Disa për një president të rënë nga fronti! Disa të tjerë
për një që duan ta vënë në fron! Plot të tjerë gërtha-
sin për euron që po bie! Të tjerë për një dollar më
të fortë! Shumë ngrenë zërin në qiell për ujin... për
bukën... për ilaçet që ju mungojnë! Të tjerë anko-
hen se ju mungon shëndeti, bëkan dializë çdo ditë!
Marrin frymë me pompë! Ecin me paterica! Kanë
një zemër të sëmurë! Dhe ankohen! Vetëm ankohen!
Kurse mua që më duhet të pastroj xhamin nga bren-
da, pasi këta ma bëjnë pis... nuk më kushton askush
vëmendjen! Kjo është padrejtësi! Shumë padrejtësi!
Sot në botë vdesin çdo ditë me mijëra fëmijë në botë
dhe për ta ngrihen shoqata! Mijëra të tjerë vdes-
in nga Sida! Për këtë bëjnë dhe një ditë botërore të
Sidës! Shumë e shumë të tjerë vriten nga bomba in-
teligjente, por edhe nga autobomba të vëna në trupa
martirësh! Ndërsa mua që më duhet të pastroj një
xham nga brenda, se ma bëjnë këta pis, asnjë nuk
ma var, asnjë nuk shikon se po shkelen të drejtat më
elementare të njeriut! Kjo nuk është e drejtë! Fare
nuk është e drejtë! Sot në bote flitet shumë për njerëz
të mëdhenj, që kanë bërë gjera të mëdhaja, të këqija
apo të mira, varet si ti shikosh, por që quhen ngjarje

të mëdhaja. Si lufta në Irak, Komuna e Parisit, Rënia e komunizmit, Zbulimi i Amerikës... dhe harrojnë të flasin dhe për hallet tona... si ky psh... i xhamit që bëhet pis...

NENA - (Ata brenda kornizës kundërshtojnë, bëjnë shenja që duan të dalin) Çfarë kanë ata që bëjnë ashtu!

SHOQERUESI - Kundërshtojnë! Bërtasin! Ja u thash, zonjë, sot të gjithë kundërshtojnë e bërtasin për çështje që ju duken të drejta... pa menduar se kështu shkelin të drejtat e dikujt që do të pastroj xhamin që ka pesë vite që e pastron! Më duket se duan të flasin...

NENA - Të flasin! Por a nuk kanë folur shumë ata deri tani!

SHOQERUESI - Uuu! Kanë folur... dhe shumë bile!

NENA - Dhe atëherë!

SHOQERUESI - Përsëri duan të flasin! Botë e gënjeshtër kjo, zonja ime, kush bërtet dhe kush duhet të bërtas! Në vend të bërtas unë! Bërtasin këta! Ta kisha unë në dorë do vija një taksë të veçantë për secilin që bërtet kot dhe bën pis nga brenda xhamet, që dikush tjetër duhet t'i pastroj! E dini! Vespianani, perandori romak në periudhën e tij vuri një taksë për bërjen e pipisë. Kurse këta ankohen sepse duhet të kthejnë organet e tyre të marra padrejtësisht! Çfarë të bëjmë, zonjë, se nuk dua të më bëjnë xhamin pis nga brenda më shumë se ç'ma kanë bërë?

- NENA - Unë nuk kam as nge dhe as qejfin ti dëgjoj më ata! Dhe ata nuk kanë më se çfarë të më thonë! Bëj atë që duhet bërë!
- SHOQERUESI - (tek korniza, vë në punë një impiant që lëshon gaz. Një gaz me ngjyrë fillon të shpërndahet në kornizë. Ata brenda, me të gjitha forcat duket që kundërveprojnë ndaj atij gazi që po i mbyt. Kundërshtimet e tyre vinë dhe rriten) Zonjë! Ata po ma bëjnë shumë pis atë xham! (Dëgjohet një si thyerje xhami e fortë. Ata të katër dalin me shpejtësi, duke marrë frymë me vështirësi, shpërndahen në platformën e sipërme. Shoqëruesi shkon poshtë tek Nëna. Të dy ndjekin veprimet e tyre)
- PRONARI - Kjo e gjitha është e pakuptimtë! Ju nuk keni të drejtë!.E kuptoni qe nuk keni të drejtë!
- NENA - Ty të kam thënë që të mos bërtasësh shumë! Zëri jot i ngritur më acaron!
- PROFESORI - Ne nuk kemi asnjë faj për atë qe i ka ndodhur djalit tuaj! Dhe asnjë përgjegjësi për sa ju kërkon!
- NENA - Unë nuk dua t'ju dëgjoj më! Nuk kam pse t'ju dëgjoj më!
- VAJZA - Po të mos ishim ne... do ishin të tjerë! Ne nuk kemi asnjë faj në këtë mes!
- NENA - Kush tha që paguajnë pasojat e një veprimi ata që kanë faj! Pastaj, këtu nuk është çështje faji! Dhe unë e di që nuk është faji juaj! Unë nuk kërkoj fajtorët!

- Unë kërkoj t'i ktheni tim biri, atë që i takon atij...dhe vetëm atij!
- STUDENTI - Zonjë! Pikërisht para ca kohësh lindi njeriu i 7 miliard në botë... një vajzë indiane me emrin Nagris! Është pikërisht i 7miliardi i botës...
- NENA - Dhe çdo të thuash ti me këtë?!
- STUDENTI - Bota rritet çdo vit me gati 80 milion njerëz në botë! Dhe kjo edhe në saj të djalit tuaj! Ai ka dhuruar katër jetë të tjera në këmbim të vetvetes...
- NENA - E di! Kam lexuar, kam parë! Shumë nëna ndjehen të ngushëlluara, kur dinë që një pjesë e trupi të fëmijëve të tyre jeton përsëri! E pranoj! Dhe unë u emocionova shumë... kur ju preka pak më parë...
- ATA - (me shprese për mirëkuptim) Atëherë!
- NENA - Unë jam nënë! Nuk jam këtu të bëj politikën e shtimit të popullsisë në botë dhe të vlerësoj ata që kanë kontribuar në të! Ju lutem! Një nënë është thjesht një nënë... që kur vuan nuk bën politikë me veten dhe me ndjenjat saj! Mos kërkoni altruizëm të tillë tek një nënë. Mos i besoni një nëne, që para djalit të vrrarë, thur himne për idealin për të cilin ai është vrrarë! Në këtë rast ajo nuk është mirë, më besoni! Në një film apo dhe teatër, nëna të tilla edhe do të gjeni, por në jetë, normalisht, jo! Edhe nëna e një kriminelit që ka vrrarë, megjithëse e ndërgjegjshme për të keqen që ka rritur, përsëri kërkon t'ia mbyll vetë sytë të birit pas ekzekutimit! Një nënë nuk mund të jetë në krye

të një organizate për mbrojtjen e të drejtave të njeriut, kur në të njëjtën kohë i është mohuar e drejta e të jetuarit të krijesës së saj!

STUDENTI - Por jo e drejta e të dhuruarit të organeve një tjetri që ka nevojë për to!

PRONARI - Ai ka të drejtë! Unë për vite kam kërkuar të di kush ishte dhuruesi im! Do doja ta njihja!

NENA - Kjo është ajo që nuk keni u kuptuar ju deri tani! Unë nuk jam një nënë, që organet që ka dhuruar krijesa e vet, i sheh të gjallërojnë tek të tjerët! Unë jam një nënë e ofenduar nga një padrejtësi! (pauzë) Im bir nuk ka dhuruar gjë! Përveç jetës së tij të re... nuk arriti të dhuronte gjë tjetër!

PRONARI - Kjo nuk ka mundësi zonjë! Këtu nuk flitet për një trafikim ilegal organesh!

Gjithçka brenda rregullit... brenda ligjit!

NENA - Cili ligj, ju lutem! Në atë Spanjë të njerëzve që ditën më të gëzuar të tyre e kanë kur bredhin nëpër rrugë, të ndjekur nga demat e tërbuar! Ligji, rregulli, thotë! Pëh! Trafik ilegal, thotë! Por ilegale është edhe kur ta marrin pa të pyetur! Këtë e mësova vite më vonë, kur e kërkova me të drejtën e nënës, jo të ligjit! Ai nuk ka bërë asnjë dhurim! As unë! Dhe të afërm të tjerë, të cilët mund të firmosnin sipas atij ligjit tuaj!

PROFESORI - Zonjë! Kam pritur disa vite rresht i lidhur me një makinë, me të vetmen mundësi për të vazhduar jetën, në pritje për t'u shkëputur nga ajo... dhe ajo

erdhi! Për mua e paditur nga... por erdhi! Kurse ju flisni tani sikur është bërë një padrejtësi! Një mosfirmosje e një letre dhe unë paskam në trupin tim një gjë që nuk më takuaka! Jo, zonjë e nderuar! Mua më takon tani çdo gjë që kam! Ndoshta dhe ai pasioni për të njëjtin seks, që sinqerisht, dikur, para se në trupin tim të bënin pjesë veshkat e djalit tuaj... nuk ekzistonte! Kurse tani... unë jam tjetër! Krejtësisht tjetër! Dhe s'gjej fjalë ta shpjegoj këtë gjendje time të re! Herë më vjen turp ta pohoj! Herë them që nuk ka gjë të keqe...

NENA

- Çfarë doni të thoni ju! Që im bir, përveç se të ka dhuruar jetën me atë që ti ja ke marrë padrejtësisht... të paska transmetuar dhe anomalitë e tij me seksin femër?! Këto janë provokime të ulëta profesori im i nderuar që lexon Senekën! Ti do të thuash se këtë gjendje tënde të re ja dedikon tim biri! Por ti profesor i nderuar, që ju jep mësim të tjerëve, e di mirë që homoseksualizmi është një fenomen i zakonshëm, që ka qenë një gjë me se normale mes popujve të lashtë në kulmin e civilizimit të tyre! Dhe ti thua e ke marrë nga im bir! Pëh! Im bir! Pëh!

PRONARI

- Zonjë! Mos ja vini re atë që thotë ai! Por për një gjë dhe unë insisto, zonjë e nderuar! Edhe unë si ai kam qenë në një liste të gjatë pritjeje për një pulmon në rrugë ligjore dhe të drejtë! Dhe nuk shoh ndonjë ndryshim në se ka ardhur nga Spanja e demave...

apo mund të vinte nga një Francë e kullës Eifel! Ju si nënë, jeni me të drejtën e zotit, të mos e pranoni këtë realitet! Por... ne nuk kemi marrë ndonjë gjë nga djali juaj! Na e kanë dhënë!

NENA

- Të gjitha këto që ju thoni mund të jenë të drejta për një mision bamirësie, por jo për t'i kthyer një nënë, atë që ajo mendon se ja kanë marrë pa miratimin e saj dhe të djalit të saj! Dhe këtu, zotëri i nderuar, nuk është fjala e keni marrë... apo ju a kanë dhënë! Por, se e gjitha kjo, është e drejtë apo e padrejtë! Unë me të drejtën time, të një nënë, pyes: Cila e drejtë në botë lejon trapiantin... apo dhurimin, si e quani ju, pa aprovimin e vet personit apo dhe të familjes së tij! E përsëris! As ai as unë nuk e kemi dhënë këtë aprovim!

STUDENTI

- Më falni! Ju, mund të keni të drejtë! Por në të gjithë këtë për të cilën flitet nuk ka as gjë të jashtëligjshme!

NENA

- Ou! Nuk besoj se ta ndjen... ajo zemër... këtë që po thua!

STUDENTI

- Zonjë! Pas trapiantit jam interesuar shumë të di! Kam kërkuar. Kam lexuar. Në shumë vende të botës, është ajo që thoni ju! Por atje në Spanjë, në mos ga-bohem edhe në Francë, ka një ligj të veçantë për këtë. Mund të bëhet marrja e një organi nga një person që nuk jeton më edhe atëherë kur ai, apo dhe ndonjë nga familja e tij nuk ka ndonjë gjë, më parë, të shpre-

hur me shkrim që janë kundra kësaj. Në këtë rast kjo quhet : *Miratim i heshtur*

NENA

- Si! Si e thatë ju lutem! *Miratim i heshtur!* Dhe pse pikërisht atje, në Spanjën ku vajti im bir! A nuk është kjo qesharake dhe e dhimbshme! Çfarë e lidh këtë dytogfjalësh me njëra tjetrën! *Miratim dhe i Heshtur!* Kjo është absurde! Është inekzistente! Për një gjë që nuk e paske nënshkruar më parë, sepse as nuk e di që as ka ekzistuar si problem, paskan të drejtë të ta marrin?! Me aprovimin tënd të pashprehur?! Jo! E pamundur! Unë nuk mund ta pranoj këtë! Nuk mundem! Unë dua të më ktheni organet e tim biri dhe menjëherë tani ! Ashtu si mi morën ato me miratim të heshtur dua dhe nga ju miratimin e heshtur! Besoj asnjëri nga ju nuk ka nënshkruar në ndonjë dokument se është kundra asaj që unë dua nga ju! (Heshtje) Pra me atë miratimin e heshtur dhe unë kam të drejtën time të marr atë që më takon!

PROFESORI

NENA

- Ai ligj është vetëm në Spanjë, zonjë!
- (Shoqëruesit) Shih! Jo vetëm hileqar, por dhe i gatshëm të bëj humor edhe kur nuk ka vend për këtë! (Shoqëruesi pohon. Të tjerëve) Pas atij aksidenti të tim biri, këtu në këtë shtëpi ka zaptuar ai tren i përplasur, ajo zhurmë e shiut që nuk pushonte! Ka ardhur vetë Spanja e tim biri! Ajo është këtu! Në këtë shtëpi! Pse nuk fillon ti e para!... Ti që i bie pianos së tim biri!

- (Ndjek me karrocë vajzën, e cila i qëndron në ballë)
- VAJZA - E kam ëndërruar atë që dikur ka mbartur palcën time të kurrizit! Kam menduar, se nëna e tij, do të gjente ngushëllimin e humbjes, kur të mësonte se brenda meje është një pjesë e fëmijës së saj! Dhe këtë e thotë një që i ka munguar dashuria e nënës së vet! Unë sinqerisht kam shpresuar se një ditë do ta gjeja dashurinë e një nëne tjetër që është brenda meje! Më besoni, zonjë! Djali juaj është bërë pjesë e trupit tim! Dhe fakti që mua më ka lindur dëshira ti bie pianos... a nuk është shprehje e asaj që ai vet ka dashur të transmetoj tek unë... pra atë pasionin e tij...
- NENA - Ju keni parë shumë filma vajzë! Dhe ju të tjerët! Unë jam një nënë për tim bir! Fakti që s'kam nënshkruar as ndonjë aprovim, as ndonjë kundërshtim, nuk do të thotë që unë në parim jam kundra kësaj jete që lind prej një vdekjeje! Por këtu bëhet fjalë për tim bir! Dhe e di mirë që dhe ai nuk ka nënshkruar as ndonjë miratim të heshtur as ndonjë kundërshtim të paheshtur! (Qëndron ballë përballë me studentin) Kjo është dhe për ty! Dhe për ata!
- STUDENTI - Zonjë! Nënë! Më lejoni t'ju thërras kështu! Thuhet që fjalët dalin nga zemra! Dhe unë nga zemra e tët biri... pra zemra jote... po të them se unë i kam dhënë fjalën doktorit tim dhe vetes para operimit se do të luftoj për këtë zemër! Jo për vete! Por ndoshta dhe për shumë të tjerë që kjo zemër,, nënë, do të bëj të

jetoj! Dhe kjo nuk përbën më për mua më një mister, si të gjitha ato atje! (tregon hartën) Unë tani e kam zgjidhur misterin tim të Bermudës, Zonjë e nderuar! Ajo zemër është e tët biri, është imja por edhe e të tjerëve! Unë që ditën e parë pas operimit kam firmosur gatishmërinë time për dhurimin e saj! Pra e kam venë zemrën time... të atij... tuajën... të gatshme për aq lista pritjeje që janë në botë!

NENA

- (E revoltuar) Çfarë! Ju nuk keni asnjë të drejtë të vendosni për gjëra që nuk ju takojnë! As ti! As ata! As ajo! E vetmja gjë që ju mund të bëni tani, është t'i ktheni një nëne pjesët e mohuara të djalit të saj, pastaj është e drejta e saj të bëj atë që ju e quani të drejtën e jetës mbi vdekjen! Jo juaja!

ATA

- (Shpërndahen në pika të ndryshme) Ju nuk keni asnjë të drejtë zonjë! Ne nuk kemi faj për çfarë ka ndodhur! Nuk kemi vendosur ne për jetën tonë! Në këtë botë të mbushur me padrejtësia, mos shtoni një padrejtësi tjetër!

NENA

- (Duke i ndjekur me karrocë në shpërndarjen e tyre) Bota më duket e drejtë sa ishte ai, tani që ai s'është më, nuk ekziston, më duket se bashkë me ekzistencën e tij, është zhdukur dhe ekzistenca e të drejtës! Nuk i kërkohet drejtësi një nëne te dënuar padrejtësisht! Ju gaboheni! Kjo që kërkoi unë nuk është padrejtësi! Unë kërkoi thjesht që im bir të vij në ditëlindjen e tij, gjë që nuk e ka bërë dot, për katër vite me radhë

për faj të atij farë ligji të ashtuquajtur... *miratim i heshtur...* që vjen nga një vend, që nuk i takon fare fare tim biri! Dua të iki kjo zhurmë treni nga shtëpia ime! Dua të pushoj ky shi i mallkuar që nuk pushon kur-rë! Dua qetësi në shpirtin tim! Dhe në shpirtin e atij! Dhe e gjitha kjo... varet vetëm nga ju! Vetëm nga ju! Ju! Ju! Ti! Ti! Ajo! Ai!

I ndjek ata me karrocë. Kësaj radhe ata nuk ikin me frikë por me dinjitet i shmangen. Ajo mundohet të formoj trenin e saj. Polici duke i rënë një bilibili mundohet të vendos rregullin, por ata nuk vihen në një rresht, përkundrazi shpërndahen në pika të ndryshme. Duket një refuzim i secilit ndaj çdo kërcënimi të saj. Shpërndahen, ku spikat vajza tek pianoja, Studenti tek harta. Dy të tjerët në skaje të ndryshme...

NENA

- Ata nuk kanë më frikë nga unë! Ata nuk po bëhen më vagonë të atij treni që do më çoj tek im bir! Ti si thua? Përse e gjitha kjo?! Mendova se i kisha vënë në binarët e mi! Çfarë ju thashë... që ata po sillen kështu?!

SHOQERUESI

- Kështu ndodh në përgjithësi zonjë e dashur! Njeriu ka gjithmonë frikë nga e panjohura! Jo më kot qeveritë dhe pushtetet i mbajnë me shumë të panjohura njerëzit e tyre! Njeriu pa e ditur një gjë ka frikë nga ajo që do zbuloj! Kur gjithçka bëhet e qartë, si ata tani, ka dy rrugë: Të vazhdosh dhe ta shtysh me frikë jetën që të ka mbetur... O të dalësh mbi të dhe të

mbrohesh me po ato mjete me të cilat ajo ka dashur të mposhte më parë! Ata kanë zgjedhur me sa duket të dytën zonjë! Si duket... ata kanë kaluar njëherë mbi vdekjen... dhe nuk kanë më frikë më nga ajo... por ka ajo frikë nga ata!

NENA

- Kjo do të thotë që ne kemi frikë nga ata! Pra unë! Ti! dhe Ai?!

SHOQERUESI

- Ashtu duket zonjë e nderuar! Zonjë! (Dëgjohet një kambanë e fortë e një ore që bie 12 herë) Është ai! Në këtë orë e kemi pritur gjithmonë! A thua kësaj radhe ai po vjen me tërë mend?!

Vajza largohet nga pianoja, ndërsa ajo fillon të bjerë vetë...Melodia "Happy Birthady To You". Djali duke shtyrë karrocën me tortën në mes, vendoset në qendër. Të katër ata duket sikur refuzojnë këtë hyrje të tij dhe duket sikur nuk ju intereson kjo...

DJALI

- (Këndon me një zë shumë të ulët si një psherëtimë) Happy Birthday to you! (Nдалon, duke parë nga Nëna) Përse po e këndoju unë! Pse nuk po e këndon njeri tjetër?!

NENA

- (Si me lutje shkon tek secili prej tyre si për t'i nxitur për të kënduar. Por ata mohojnë vendosmërisht. Ajo shkon e mërzhitur drejt të birit) Ata nuk duan! Më fal! Të solla me premtimin se do t'i sillja ata! I solla! Të premtova të të kthej ato që ata të kanë marrë! Nuk e bëra dot! Ty ti morën ato me atë ligjin e quajtur... miratimin e heshtur, biri im! Pse dhe këta nuk

të dorëzojnë me një miratim të tyre të heshtur atë që të takon?! Përse! Përse! Por unë, nuk i lë më të dalin nga këtu! Ata i përkasin kësaj shtëpie tani! Të përkasin ty...

DJALI

- Nëna ime e mirë dhe e bukur! (I ulet në gjunjë para karrocës) Të lash në këmbë, të gjeta me këtë karrocë! Faji është i imi! E di, sa herë ke dashur që unë të dëgjoja ato që ti më thoje! Nuk të kam dëgjuar! Ndoshta si çdo fëmijë! Ika në Spanjë! Ti nuk doje... dhe unë ika...

NENA

- Ti ike! Mua më mbeti vetëm ankthi për të dëgjuar të paktin zërin tënd në telefon! Deri sa e dëgjoja... shtyja minutat, deri në telefonatën pasardhëse... deri sa një ditë... edhe ajo nuk erdhi më!

DJALI

- Ika! Po ti mos u mërzit me mua, nëna ime! Ajo që ndodhi në Spanjë, mund të ndodhte dhe këtu... në këtë cep të këtij trekëndëshi të Bermudës, mbushur me mistere! Përgjigjen e këtij misteri unë e gjeta sot! E gjeta prej teje! E gjeta prej atyre! Unë tani nuk jam më një person që është zhdukur pa lënë gjurmë, si këta këtu! (I bie hartës me pëllëmbë) Unë jam në katër persona që jetojnë, nëna ime! Ku ka me të bukur se kjo! Sa për atë miratimin e heshtur! Shumë gjëra në botë nuk bëhen, sepse nuk dihen! Unë ta dija më parë do ta kisha firmosur atë letër nënë, më beso! Dhe ty po ta kishin kërkuar do ta firmosje.

- NENA - Unë, jo! Në asnjë mënyrë jo! Asnjë nënë nuk firmos para, pohimin e vdekjes së krijesës së vet!
- DJALI - Unë të njoh mirë! Nuk është nevojë të firmosësh për të bërë gjëra të mira në këtë botë! Megjithatë... ja po e firmos tani! (tek korniza bën një firmë të madhe) Ja nënë... një firmë që kushdo duhet ta bëj në jetë! Natyrisht së pari me veten! Unë isha një... tani jetoj në katër persona të ndryshëm! Ju dhashë jetën time! Ata më dhanë jetën e tyre! Nënshkruaje dhe ti nënë! Dhe ti! Dhe ata të tjerë që nuk e kanë bërë akoma!
- NENA - Unë jo! Mos ma kërko këtë! (Shoqëruesit) Tani jo! Nuk mundem! Ndoshta ai ka të drejtë! Por unë nuk mund ta bëj dot! Nuk mundem! Jo! Jo! Joo! (Tërhiqet mënjanë)
- SHOQERUESI - Unë them ta firmos zonjë! Më duket gjë e bukur! Por më shumë se e bukur gjë e mirë! (Firmos) Zonjë! Më duket se unë nuk ju duhem më! Ju festoni bashkë! Kam dhe unë disa gjëra të miat që më kanë mbetur kështu ... si të them... (Nuk merr përgjigje nga ajo. Ngre supet, mbyll perden e kornizës dhe del)
- DJALI - (Shkon tek pianoja) Unë do ti bije përsëri pianos si dikur nënë! A nuk është kjo, ajo që doje! (Shkon tek Vajza, ulen të dy në piano dhe i bien bashkë melodisë, pastaj ai çohet Vajza vazhdon t'i bjerë. Ai shkon tek Pronari) Unë do të kem përsëri mushkëritë e mija të këndoj!

- TE DY - (Këndojnë si një duet) Happy birthady to You!
Happy birthday To you!
- DJALI - Nënë bashkoju zërit tonë! E shikon! Unë përsëri po këndoj! (Ajo mohon, Ai shkon tek Profesori) Nënë! Natyrisht do ngelet dhe diçka që ti nuk e ke dashur tek unë! Ti e kishe kuptuar! Dhe unë nuk guxoja t'ia pohoja as vetes (shkon tek Profesori e fton në vallëzim, vallëzojnë si dy dashnorë. Puthen në buzë. Profesorit) Mos bëj gabimin që bëra unë! Në fund të fundit... jeta është personale! Mos i fut pesimizëm gjendjes tënde! A nuk the vete pak më parë... se pesimisti nuk është gjë tjetër veçse një optimist i mirë informuar! Hë pra! (Lë atë dhe shkon drejt Studentit) Më në fund e zgjidhëm dhe misterin e trekëndëshit të Bermudës... bashkë!
- STUDENTI - (Përsërit instinktivisht fjalët e tij, pa e kuptuar nga i vinë) E zgjidhëm dhe misterin e Bermudës! Unë... natyrisht dhe me ndihmën e tij...
- ATA - E zgjidhe?! Dhe cila ishte ajo!
- DJALI - Misteri qëndron në atë... që nuk ka ndonjë mister!
- STUDENTI - Pikërisht! Shumë pyetjeve kur nuk u japim ndonjë përgjigje... i quajmë mister... si e gjitha kjo që po ndodh këtu! Edhe kjo nuk është më mister...
- DJALI - E dëgjon zemrën time si rreh nëna ime! Tik-tak! Tik -tak! Zemra ime do të rrah përsëri...
- STUDENTI - (Ata duket sikur janë një tani) E di nënë! E gjeta çfarë i hidhni përveç vaniljes asaj tortës suaj të

mrekullueshme! Kanellë... të përzierë me lëng luleshtrydhe, pak limon dhe copa banane të prera...

NENA

- (Shkundet nga gjendja e parë, afrohet) Nuk ka mundësi që ju ta dini këtë! Nuk ka mundësi! Kjo është një receta imja! Vetëm imja! E dija vetëm unë! Dhe ai!

STUDENTI

- Edhe unë! Ndoshta ju nuk e dini, sepse është pikërisht një studim i fundit i shkencës! Zemra nuk konsiderohet më një organ vetëm pompe që bën qarkullimin e gjakut, si është menduar gjithmonë, por dhe një organ memorieje! (Pauze) S'më besoni! Një grup shkencëtarësh ka arritur në disa përfundime të tilla! Para ca kohësh, një grua që kish transplantuar zemrën e një vajze të re të vrarë, arriti pas shumë vitesh të ndihmonte të gjendej vrasësi i vërtetë vetëm nga ato që transmetoi zemra e saj! Dhe shumë raste të tjera! Por dhe me këtë që po ndodh sot këtu në këtë shtëpi! Prandaj dhe unë e di si është bërë ajo tortë! Ma thotë zemra jote, nëna ime! (I afrohet) E di, nënë, që ju shpesh, e pasionuar pas Tina Turner këndonit së bashku këngët e saj! (E vendosin nënën në mes dhe këndojnë këngën që këndonin dikur. I merr dorën e vendos në gjoksin e tij) E dëgjon si rreh nënë! (dëgjohet zhurma e Tik-takut)

DJALI

- (Ja merr dorën tjetër dhe ja vendos në gjoks) Rreh përsëri! Do të rrah gjatë! Për një kohë të gjatë! A nuk dëshiroje këtë nëna ime! A nuk më thirr për këtë!

Dhe ata, që erdhën këtu si katër të panjohur, do të kthehen si pjesë e një trupi të përbashkët! Hiqe atë tren të mallkuar nga koka nënë! Zhduki ato bubulima dhe zhurmë shiu. Di që ke pritur gjatë! Shumë gjatë! Erdhi koha ta fikim atë qiri festimi! Më kish marrë malli për tortën tënde!

(Përplas duart dhe me ritmin e këngës se Makarenës, ata formojnë përsëri një tren, kësaj radhe një tren i gëzuar, ku që të gjithë, përveç nënës, e cila hiqet mënjane, këndojnë dhe shoqërojnë veprimet e këngës dhe me lëvizje duarsh. Në krye të këtij treni gazmor Djali. Kështu i vinë rrotull tortës disa herë deri sa ndalin) Nënë ! Përse nuk afrohesh! A nuk e ke pritur këtë ditë! Hajde! Si e bënim gjithmonë! Unë i fryja dhe ti e ekzaltuar, pikërisht në momentin e fikjes së qiririt këndoje më shumë se të tjerët dhe nxisje dhe të tjerët në këngën tënde gazmore! Eja!

NENA

- (Çohet menjëherë nga karrigia me rrota dhe e shtyn atë larg si me neveri) Jo! Unë nuk mundem! Rëndësi ka që je ti i kënaqur! Nuk mund të bëj më shumë! (del e vendosur pa parë nga ata)

Dëgjohet përsëri zhurma e trenit dhe shiut, e shoqëruar në sfond me këngën e urimit të ditëlindjes. Ai i fryn qiririt. Ndriçimi bie. Njëkohësisht pushon dhe shiu dhe zhurma e trenit. Dëgjohet vetëm melodia e këngës së urimit, dhe në mënyrë të veçantë zëri i këngës së një kanarine...

DJALI - (Bën të ikë dhe ai, por në dalje kthehet nga ata) Atë punën e kanarinës e zbulova kur shkova vetë atje. Nuk është më mister!

STUDENTI - Dhe pse kishte shpëtuar vetëm kanarina!

DJALI - Bu! As ata nuk e dinin! Por... ndoshta... Fati i kanarinës, të vetmes të gjetur gjallë, kundrejt mijëra të zhdukurve pa asnjë shpjegim, i jep një përgjigje të madhe misterit të fitores së jetës mbi vdekjen edhe kur ajo vjen nga zëri i një kanarine të mbijetuar!
...dhe del në heshtje...

EPILOGU

Ata mbeten të shtangur rreth tortës, pa kuptuar mirë se çfarë ka ndodhur. Dëgjohet një trokitje e fortë që përsëritet disa herë. Ata nuk reagojnë. Dëgjohet që hapet një derë me një gërvishtje të gjatë të një dore që ka kohë që nuk hapet. Ka hyrë një njeri. Është TJETRI, kësaj radhe i veshur si një polic bashkie...

TJETRI - Mirëmbrema! Më falni për shqetësimin! Pash dritë dhe hyra. Ah! Ju keni ardhur për ditëlindjen e tij! Çdo vit, pikërisht në këtë ditë, ajo, ndizte dritat ... përgatiste tortën e saj dhe priste të vinte i biri! Çdo vit... që kur ndodhi ai aksident me të birin atje në Spanjë... mbeti uloke mbi një karrocë... e shoqëruar nga një mik i familjes, që nuk ju nda deri në fund! Çdo vit... për katër vite rresht! Vetëm këtë vit... ajo vendosi të shkonte të merrte eshtrat e të birit... që për kaq vite nuk ja kishin dhënë! Ligje, rregulla... dhe të kthehej me të... të festonin përsëri atë ditëlindje të pritur. Nuk ishte e thënë. Prandaj u habita kur pash drita ! Nuk e prisja... që të shikonim përsëri dritë në këtë shtëpi të harruar... dhe natyrisht dhe të braktisur!

- PRONARI - Përse nuk e prisnit, zotëri! Çfarë ka ndodhur me të zonzën e kësaj shtëpie! Ku është ajo!
- TJETRI - Si! Nuk e dini! Vërtet nuk e dini! Dhe keni ardhur pikërisht ditën e ditëlindjes së tij!
- PROFESORI - Zotëri! Ju do të thoni që... zonja... shoqëruesi i saj... kjo shtëpi...
- TJETRI - Pikërisht zotërinj! Dhe ju zonzushë! Kur po ktheheshin nga Spanja... një aksident avioni... mbase e keni dëgjuar... kanë folur dhe gazetatat... dhe televizionet... dhe ajo... së bashku me të birin... dhe ka më pak se një vit... që as nuk dihet gjë... u zhdukën në ujërat e oqeanit... pa asnjë shenjë... me gjithë se i kërkuan... e i kërkuan...
- STUDENTI - ... dhe ky aksident ka ndodhur pikërisht në atë që quhet trekëndëshi i Bermudës, Zotëri!
- TJETRI - Tamam atje! Ju e keni dëgjuar! U fol shumë në fakt... Kishte vite që nuk ishte folur për qytezën tonë të vogël! Me këtë u bëmë të njohur! Po ju jeni të afërmit e tyre?
- VAJZA - Po të afërmit e tyre! Shumë të afërm! Më shumë se të afërm...
- TJETRI - Më falni që ju prisha qetësinë! Nuk doja. Natën e mirë! Ju rrini sa të doni! E drejta juaj. Edhe njëherë më falni!(Bën të ike)
- VAJZA - Po atëherë?! (Tjetri ndalon. Të tjerët nga Ajo) Kush na ka thirrur ne këtu !
- TJETRI - Bu!

- PROFESORI - Me sa duket ne kemi kërkuar vetë të vimë këtu... dhe erdhëm! (Tjetri ngre supet dhe bën të dal)
- PRONARI - Zotëri! (Tjetri ndalon) Stacioni i trenit është larg nga këtu?
- TJETRI - Stacion treni! Çfarë flisni! Zotërinj...dhe ju zonjushë! Në këtë ishull në fund të botës nuk ka pasur kurrë as tren dhe as stacion treni!
(Gong. Shuhen dritat)

Fund

dhjetor 2011

SHËNIME PËR AUTORIN

FERDINAND HYSI

Lindur më 16/06/1952, në Berat.

Nga 1952 deri më 1997 me banim në Vlorë.

Nga 1997 deri në fillim të 2009 jeton dhe punon me familjen në Itali.

Nga fillimi i 2009 e deri më sot banon dhe punon në Tiranë.

I martuar me dy fëmijë.

STUDIMET: I diplomuar në UT, vitin 1976, ku merr titullin Inxhinjer Radioelektronik, me mezatore të katër vjeteve me noten 9.4 dhe me notë diplome 10.

PUNET E BERA:

Nga 1996-1997 inginjer stazhier në Uzinën Përpunimit Naftës në Ballsh.

Nga 1997-1985 inginjer pranë Telekomit Vlorë

Nga 1985- 1989 mësues në shkollën e mesme te Naftës, Vlorë.

Nga 1989- 1993 libretist pranë Teatrit “Petro Marko” Vlorë.

Nga 1993- 1997 rikthehet në Telekomimin e Vlorës, me detyren e Kryetarit te degës teknike.

Njëkohesisht ka dhënë mësim si pedagog i jashtëm në Universitetin e Vlorës, në Fakultetin e Inxhinjerisë Navale, vend i fituar me konkurs.

Nga 1997 -2009 Jeton dhe punon me dokumenta të rregullta në Itali.

Nga 2009 -2010 Kthehet në Tiranë, punon në IQT, si inspektor i DIPI Elektrike.

Nga 2010- 2012 Punon në MTKRS, specialist në sektorin e Artit.

Nga 2012 e në vazhdim punon si specialist në Qendrën Kombëtare të Artit dhe Kulturës

BIOGRAFIA ARTISTIKE: DRAMATURGJIA

A) VENIET NE SKENE:

Nga viti 1978 ku shkroi dramën e parë për një teatër profesionist, ”**Rruga Budi 723**”, (Dramatizimi romanit me të njëjtin titull të Ruzhdi Pulahës) ka shkruar deri më sot mbi 25 drama e komedi, nga të cilat ka vënë në skenë rreth 18, ku mund të përmëndim:

Na u rrit çupa - komedi, vënë në skenë 1980, nga Teatri Vlorë.

Shoku Zylo - komedi , vënë në skenë 1985, nga Teatri Vlorë.

SOS në HOTEL - komedi, vënë në skenë 1989, nga Teatri Vlorë

Bllofi - komedi - vënë skenë 1990, nga Pallati Kultures Vlore

Zi më zi - komedi vënë në skene me trupën e Estradës Vlorë , më 1992

Tri mëndje në ankand - Dramë satirë - më 1994 me Teatrin e Vlorës dhe më 1996 me Teatrin “Skampa” Elbasan

Aziloidi - dramë - vënë në skenë më 1995 me Teatrin Vlorës

La Piovra - komedi - vënë skenë 1996 me Teatrin Vlorës

Berta e të tjerë - dramë vënë në skenë 1999 me Teatrin e Vlorës

Para Semaforit - dramë satirë vënë në skenë më 2001 me Teatrin Vlorës

Shpirti i Ujku - dramë vënë në skenë më 2004 me Teatrin Vlorës

Kali i Karrocës - dramë, vënë në skenë më 2007, në një bashkupnim të Teatrit të Shkupit, Maqedoni me Teatrin Kombëtar Tiranë

Jetë qeni dmth VIP - dramë satirë - vënë në skenë më 2010 nga Teatri Vlorë

Një Tabllo Absurde - dramë satirë - vënë në skenë më 2011 nga Teatri Kombëtar Tiranë

Testamenti - dramë - vënë në skenë më 2012 nga Teatri Vlorë

B) CMIMET E FITUARA NE KONKURSE LETRARE TE

DRAMATURGJISE:

Ka fituar disa cmime letrare ne konkurse:

Mjeshtri Cirkut - dramë satirë - çmim të Dytë në Konkursin letrar të organizuara nga Ministria e Kulturës, më 1993

Tri mendje ne ankand, çmim të Dytë, nga Komiteti për Ballkanin me qendër në Francë

Kali i Karrocës, çmim të dytë, më 2004 Ministria Kulturës Tiranë më 2012, rreshtuar e katërta nga Organizacioni për dramën pranë Maison d'Europe et d'Orient me qendër në Francë

Jetë qeni dmth VIP, çmim të Tretë, më 2007, Ministria e Kulturës, Tiranë

Misteri i Trekëndëshit të Bermudës, më 2012, çmim të Dytë, në konkursin “Katarina Josipi” organizuar nga Ministria e Kulturës dhe Teatri Kombëtar Kosovë,

C) PJESEMARRJE DHE CMIME NE FESTIVALE

MBAREKOMBETARE:

Me dramat e tij ka marrë 4 herë pjesë në festivalet Mbarëkombëtare të Teatrit më 1994,

Tiranë me “**Tri mëndje në ankand**”; më 1995, me dramën “**Aziloidi**” që u zhvillua në Vlorë, më 2005 me “**Shpirtin e Ujikut**” dhe në 2012

me dramën “**Testamenti**” zhvilluar ne Tiranë. Në këto pjesmarrje ka marrë dy herë çmimin e parë “Aleksandër Moisiu” për dramën më të mirë të festivalit dhe komkretisht:

Më 1994 me dramën “**Tri mendje ne Ankand**”

Më 2005 me dramën “**Shpirti i Ujku**”

Më 2001 me dramën “**Para Semaforit**” morri pjesë në Festivalin e 3-të Ndërkombëtar SKAMPA zhvilluar në Elbasan

Po kështu shfaqja e dramës së tij “**Shpirti i Ujku**” ka marrë çmime të para dhe në disa festivale tradicionale të zhvilluara ne rajon si në Gjilan dhe Dibër

D) PJESEMARRJE DHE VLERESIME TE TJERA:

- Më 1995 drama “**Tri mëndje në ankand**” dhe ai vete u prezantuan në javen e kultures shqiptare zhvilluar në DI të Francës.

- Në vitet 2010 dhe 2012, në edicionet e 9 dhe 10 të ETC (European Theatre Conwertation) është shpallur ndër 120 autorët më të mirë në Europë (Of dhe 120 best contemporary) shoqërura dhe me dramat përkatëse në anglisht referuese nga komiteti organizator :

Në vitin 2011 me dramën “**Një Tablo aburde**”

Në vitin 2012 me dramën “**Tri mëndje në ankand**”

E) SHKRIME NE GJININE E HUMORIT:

Ka shkruar shumë në gjininë e humorit ku për vite me rradhë ka qënë autor i shumë pjesëve me sukses te interpretuar nga Parodistët e Vlorës. Në këtë kuadër ka shkruar dhe pjesë të plota për Teatrin e Estradës Vlorë si:

- “**Ne dhe ajo**”, vënë në skenë më 1998

- “**Përsëri shtatzënë**” vënë në skenë më 2005

- “ **Vizitorë nga kosmosi**” më 2006

Po kështu ka shkruar dhe materiale letrare për emisionin “Portokalli, trasmetuar nga TOP CHANEL,

Ka bërë shkrime te ndryshme në shtypin shqiptar për analiza letrare shfaqesh dhe libra letrare te autorëve të ndryshëm.

Eshtë në prag të botimi një libri me 10 dramat më të mira të shkruara pas vitit 1990

Tirane më 05/02/2013

Ferdinand Hysi

PËRMBAJTJA

PERSONAZHET	3
Synopsis	5
Prologu.....	9
Skena 1	12
Skena 2	21
Skena 3	33
Intermexo 1	43
Skena 4	45
Skena 5	59
Intermexo 2	68
Skena 6	70
Intermexo 3	79
Skena 7	80
Skena 8	90
Epilogu	109
Shënime për autorin.....	112

ISBN 978-9951-641-35-7

9 789951 641357 >